

30 נובמבר, 2023

בלפור

מחזה

מאת: מוטי לרנר

©

המחזה נכתב בהשראת אירועים שהתרחשו בכיכר בלפור בירושלים, במוצאי שבת ה-18.7.2020. עם זאת הוא איננו דוקומנטארי. הדמויות והעלילה הן פרי דמיונו של המחבר, ואין שום קשר בינן לבין הדמויות שפעלו בכיכר בלפור באותה שבת ומעשיהן.

רח' מסדה 5 רמת השרון 4729097
טל. 054-4583356
motti_lerner@hotmail.com

דמויות:**שוטרים:**

1. **יוסי רחמני (45)** – נצ"מ, מפקד תחנת משטרה בירושלים.
2. **שלומי בן דוד – (35)** רס"ר, חובש כיפה, גר בהתנחלות, נשוי ואב לחמישה.
3. **אסנת קינדה – (30)** רב-שוטרת, ממשפחה שעלתה מאתיופיה. תושבת ירושלים. נשואה. אם לילד אחד.

מפגינים:

1. **אורי פרץ (30)** – עובד סוציאלי. יליד שדרות. בן למשפחה שעלתה ממרוקו. פעיל חברתי. שותף למאבק בעוני ובפגרים החברתיים. עורך את עלון "המהפכה". חי עם הדס סלומון בירושלים. (משחק גם כלב)
2. **הדס סלומון (28)** – אומנית מיצג ומורה לאמנות. חותרת לתיקון עֶרְכִּי שייצור חברה פתוחה, סולידרית, המבוססת על קבלת האחר ועל חמלה לזולת. חיה עם אורי פרץ בירושלים. (משחקת גם כבשה ואישה ב')
3. **גדי שריקי (36)** – גרוש ואב לשתיים. היה מנהל מסעדה בירושלים, אך פוטר לאחר סגירתה. מצבו הכלכלי בכי רע. מתקשה לשלם מזונות. נאבק למען פתיחת העסקים. (משחק גם ברווז)
4. **ארנון תמיר (60)** – ממוליכי המחאה נגד השחיתות. תת-אלוף במילואים. תושב תל אביב. היה מח"ט גולני ומפקד אוגדת עזה. מנהל את המאבק תוך תיאום עם המשטרה והקפדה על החוק.
5. **פנינה עמר (55)** פעילה ב"אימהות נגד אלימות המשטרה". תושבת ירושלים. לובשת וסט צהוב בהפגנות. עד פרישתה הייתה אחת בבי"ח הדסה. אחרי פרישתה חזרה לבית החולים כמתנדבת. (משחקת גם את רותי, כרמלה, ותרנגולת)
6. **דפנה אורבוך (40)** – מרצה להיסטוריה באוניברסיטת תל אביב. בחודש החמישי להריונה. מוחה נגד התדרדרות הדמוקרטיה והפגיעה במערכת המשפט. מתנגדת לאלימות. נשואה ואם לשניים. (משחקת גם פרה)
7. **עומר בלוד (40)** – שחקן עצמאי, מובטל. משחק את שחר, חזיר, גבר א', אלי, שף, בסאם.
8. **רמי מורד (30)** – שחקן עצמאי, מובטל. משחק את יותם, סוס, גבר ב', יורם, מחמוד.
9. **דנה אוחנה (30)** – שחקנית עצמאית, מובטלת. משחקת את דליה, כבשה, נור, פסל החירות, אישה א')

שלושת השחקנים, לעיתים בעזרת מפגינים אחרים, יערכו מיצגים, וייצרו מעטפת מוסיקאלית-ויזואלית באמצעות מסכות, דגלים, צעיפים, שלטים, כלי הקשה וכו'.

החלל

עיקר המחזה מתרחש בכיכר בלפור וברחוב המלך ג'ורג' בירושלים. סצנות אחרות מתרחשות בדירתה של דפנה, בדירתו של ארנון, בדירתם של אורי והדס, בדירתו של גדי, בפרוזדור בבית חולים הדסה. בחדר חקירות במשטרה, ובמזרחה שלפני תחנת משטרה בירושלים.

מוסיקה

ההצגה תלווה בפס קול מוסיקאלי עשיר שיורכב משירים מתוך אירועי המחאה ומתוך שירי המחאה שנכתבו עבודה על ידי יוצרים בולטים בארץ. המרכיבים המוסיקאליים לא מפורטים במחזה, והם יגובשו עם תחילת ההפקה.

תמונה ראשונה - ההפגנה

12 השחקנים עומדים מול הקהל, בידיהם תופים וכלי הקשה מאולתרים.

- ארנון: שבת. 18 ביולי. אני מתעורר בזריחה. בשש שיחת זום עם פעילים. כולנו מזהים היענות גדולה בכל הארץ. צריך להוסיף סדרנים, שירותים ציבוריים, עזרה ראשונה. צריך לתגבר אבטחה מול הפרובוקטורים. כנראה שלא אצליח לבקר אצל הבת הצעירה שלנו, שרק עכשיו ילדה.
- דפנה: שש ורבע. רכזת ההסעות מחיפה מעירה אותי. המונים נרשמים להפגנה. אין מספיק אוטובוסים. אני מתחילה לעשות טלפונים. הילדים מתעוררים. בעלי מכין להם ארוחת בוקר.
- גדי: שש וחצי. אני מתקשר לארגון בעלי המסעדות, מדריכי התיירים, עובדי המלונות. כולם מבטיחים לבוא. בעשר גרושתי צריכה להביא לי את הבנות. אני מעיר את אחותי הקטנה. החבר שלה הגיע לשפּת מהצבא. היא מבטיחה לשמור עליהן בערב.
- רחמני: שבע. טלפון. קצין המודיעין של המחוז מודיע שההפגנה הערב בבלפור תהיה גדולה במיוחד. "מה קרה?". "השבוע חגגו בצרפת את ה-14 ביולי", הוא אומר. "יום המהפכה". "היום יום הנישואין העשרים שלי. יש לי תוכניות עם אשתי". "אתה מפקד התחנה, רחמני. אתה חייב להיות שם".
- פנינה: שמונה. אני במשמרת ב"הדסה". עומס כבד בחדר מיון אחרי תאונת דרכים קשה. חברה ב"אימהות נגד אלימות המשטרה" מתקשרת: "יהיו הערב חמשת אלפים איש בכיכר. צריך לגייס את כל האימהות". אני שולחת לכולן הודעה בקבוצה, וחוזרת אל הפצועים.
- דפנה: תשע. הרכזות מאשדוד, מעפולה ומטבריה מבקשות עוד אוטובוסים. ה-14 ביולי 1789 הוא היום שבו הסתערו המהפכנים על הבסטיליה בפאריס וכבשו אותה מידי חיילי המלך. נשים רבות מזדהות עם הרעיונות שלהם.

ביתה של דפנה. דפנה ושחר (43), בעלה – משוחק בידי עומר. אותו יום. בוקר.

- שחר: אולי בכל זאת תישארי בבית?
- דפנה: אלפי נשים מתכוונות להגיע.
- שחר: תהיה שם צפיפות גדולה. מישוהו עלול בטעות לתקוע לך מרפק.
- דפנה: אל תדאג, שחר. כבר רואים בטן. אנשים נזהרים.
- שחר: ואם המצב יצא משליטה? עבדנו קשה על ההיריון הזה.
- דפנה: בשביל זה אני נוסעת. כדי שהוא לא יצא משליטה.
- שחר: את לא מסכנת עכשיו רק את עצמך, דפנה.
- דפנה: אם תבוא פעם להפגנה, תראה איזה אנשים טובים מגיעים אליה.
- שחר: סליחה? את רומזת למהשו? כבר ארבעה חודשים אני מבלה את השבתות לבדי עם הבנים, כדי שאף תוכלי למחות.
- דפנה: נדמה לי שאני מוחה גם בשבילך ובשבילם. לא?
- שחר: סיכמנו שבשבתות אני עובד על הדוקטורט, כדי לגמור אותו לפני הלידה.
- דפנה: אז תגמור אותו אחריה. אני עצרתי את כל המחקרים שלי באוניברסיטה.

חזרה להווה הבימתי.

ארנון: עשר. עד עכשיו התקבלו אלפי תגובות בפייסבוק. החיילים שלי מגולני מתארגנים לפי גדודים. גם אלה מאוגדת עזה. עורך הדין שעוזר לנו מתקשר. המשטרה שלחה סוף-סוף את הרישיון להפגנה.

דירתם של ארנון ורותי, אשתו. אותו יום. בוקר. רותי תשוחק בידי פנינה.

רותי: הכנתי לך סנדוויצ'ים וקפה.
 ארנון: את לא באה?
 רותי: יהיו שם מספיק אנשים. אתה לא צריך גם אותי.
 ארנון: ודאי שאני צריך אותך.
 רותי: אין לי יותר מה לתרום, ארנון.
 ארנון: את מפגינה איתי כבר חצי שנה. את שותפה לכל ההחלטות שלנו.
 רותי: ומה הישגנו? בשבת שעברה חזרתי הביתה כל כך מאוכזבת.
 ארנון: מאוכזבת ממה? עשרת אלפים יגיעו היום, רותי. זה כלום בעיניך?
 רותי: הם יגיעו, יצעקו, ישירו, ויחזרו הביתה.
 ארנון: בכל שבוע יצטרפו אלינו עוד כמה אלפים.
 רותי: ומה נעשה איתם? אנחנו לא יודעים מה הם רוצים. אנחנו גם לא יודעים מה אנחנו רוצים מהם.
 ארנון: למחאה גדולה יש הרבה כוח. יכול להיות שהמטרות שלה עדיין מעורפלות. יכול שהיא עדיין לא מאורגנת מספיק טוב. לכן אנחנו צריכים להיות שם. כדי להבהיר את המטרות האלה.
 רותי: בכל הפגנה ראיתי את האיבה כלפיו. את הצפירות של הנהגים, הקללות שלהם, היריקות, ובעיקר ראיתי אדישות.
 ארנון: למה לא אמרת שום דבר?
 רותי: רציתי להיות איתך שם.
 ארנון: אז דווקא היום את נוטשת? אנחנו התחלנו את המהלך הזה, רותי. סוף-סוף הוא צובר תאוצה.
 רותי: אנחנו התחלנו להפגין נגד שחיתות הממשלה. עכשיו הצטרפו קבוצות שמפגינות למען זכויות נשים, זכויות עובדים, זכויות פלסטינים, להט"בים, ילדים, חיות. כשיש כל כך הרבה מטרות לא נשיג שום דבר.

חזרה להווה הבימתי.

גדי: אחת עשרה. אני מתאר לעצמי שיהיו פקקים בדרך. אני מבקש מכולם לצאת לירושלים עכשיו. כמה בעלי מסעדות מתנדבים להכין סנדוויצ'ים. אני צורח על אלה שמסרבים. הבנות נבהלות. "די, אבא. די. בבקשה. תפסיק לצעוק". "הכל בסדר, מתוקות. הערב הכיכר יהיה מפוצץ".

דירתו של גדי. גדי ודליה, גרושתו. אותו יום. בוקר. דליה תשוחק בידי דנה.

- דליה: הן צריכות לקום מחר בשבע, ולהיות בקייטנות בשמונה. אל תאחר. זה יום בריכה לזוהר. הבגד ים שלה בתיק. תיתן לה מגבת.
- גדי: בסדר.
- דליה: אני אקח אותן מהקייטנה ביום שני בצהריים. אתה חושב שתסתדר?
- גדי: אחותי תעזור לי.
- דליה: אז בהצלחה בהפגנה. אגב, לילי במחזור. תהיה רגיש.
- גדי: היא כבר הזהירה אותי. אל תדאגי.
- דליה: **(פונה לצאת וחוזרת)** אז כל היום הן רואות טלוויזיה?
- גדי: אני עושה כמה טלפונים ויוצא איתן לפארק.
- דליה: אתה בטוח? יש לי הרגשה שאתה לא מתכוון לזה. בזמן האחרון הן לא שמחות לבוא אליך בשבתות.
- גדי: אל תעשי עלי מניפולציות, דליה.
- דליה: תשאל אותן. אולי יהיה להן אומץ להגיד לך את זה.
- גדי: אני לא חושב שהן מפחדות ממני.
- דליה: גם אני אף פעם לא הראיתי לך שאני מפחדת.
- גדי: עכשיו את רוצה לדבר על זה? אני הרבה יותר רגוע מאז שעזבת.
- דליה: אני דואגת, גדי. כל פעם שאני מתקשרת אליך אתה היסטרי. אתה עלול לאבד ככה גם את הילדות.
- גדי: אני היסטרי כי אני מובטל. כי המסעדה שלי סגורה. כי אני לא יודע מתי המיתון הארור הזה ייגמר. כי כבר השתמשתי בכל החסכונות שלי. כי עוד כמה ימים אני אצטרך למכור פְּלִיָּה כדי להביא אוכל הביתה.

חזרה להווה הבימתי.

- אסנת: שש. אנחנו עם הילד אצל ההורים של בעלי באשקלון. מבלים בים. פתאום טלפון מהתחנה. "אני באה", אני עונה. בעלי פוֹטֵר לפני כמה שבועות. אני צריכה שעות נוספות. אני שמה חולצה על הבגד ים. תוך שתי דקות מגיעה ניידת.
- שלומי: השבת יוצאת. אני עושה הבדלה, עולה על מדים, ואומר לאשתי "שבוע טוב". היא מפנה את הגב. "מה את רוצה? יש בלגן. גייסו את כל התחנה". "אז תעזוב סוף-סוף את המשטרה", היא אומרת. "המתח משגע אותך. בזמן האחרון אנחנו מפחדים לפתוח את הפה לידך". אני לוקח את האקדח ויוצא.

פרוזדור ב"הדסה". אותו יום. בוקר. פנינה לבושה מדי אחות. נכנס יותם (26), בנה, משוחק בידי רמי.

- יותם: אני מחכה למטה כבר חצי שעה. למה הטלפון שלך על שֶקֶט?
- פנינה: מתו לנו עכשיו שתי פצצות, יותם.
- יותם: תחליפי בגדים ונזוז.
- פנינה: צריכים אותי כאן.
- יותם: אנחנו צריכים אותך שם, אימא. יגיעו יותר מעשרת אלפים איש.
- פנינה: עשרת אלפים?! אלוהים אדירים. בדוחק כזה אתה תיפול כל רגע.
- יותם: הפרוטזה הזאת הרבה יותר נוחה. השיווי משקל שלי מצוין.

פנינה: כבר נתת מספיק למדינה הזאת, יותם.
 יותם: ואני לא רוצה שהיא תבזבז את זה!

דירתם של הדס ואורי. אותו בוקר. הדס ואורי נכנסים, בידיהם חבילות העלון שהדפיסו זה עתה.

הדס: אבל סיכמנו שלא נכניס לעלון את המאמר הזה.
 אורי: הוספתי גם שמי מפר את החוק, צריך להיות מוכן להיענש.
 הדס: זה עדיין מסוכן מדי.
 אורי: אנשים צריכים לדעת שכשהערכים שלהם מתנגשים עם החוק, הם יכולים להפר אותו.
 הדס: אני לא מתווכחת איתך, אבל אני מפחדת ש...
 אורי: שיעצרו אותנו?
 הדס: אנחנו מתחתנים בעוד שישה ימים, אורי.
 אורי: גם אם יעצרו אותנו, מחר נשתחרר.
 הדס: ואם לא נשתחרר?
 אורי: שום שופט לא ישלח אותנו לכלא בשבוע של החתונה.
 הדס: אם נצטרך לדחות אותה, זה עלול להיות קצת מאוחר בשביל אבא שלך.
 אורי: אני מקווה מאד שלא, אבל...
 הדס: הוא באמת חולה. אולי כדאי בכל זאת להתחשב בו.
 אורי: אנחנו מתחשבים בו כל הזמן. אם הוא לא היה חולה, לא היינו בכלל מתחתנים.
 הדס: אתה תרגיש אשם כל החיים שלך אם הוא לא יהיה בחתונה.
 אורי: הוא יהיה.
 הדס: כבר מזמן לא ראית אותו. הוא נחלש מאד.
 אורי: אני לא יכול לוותר על העקרונות של המחאה בגללו. עבדנו על העלון הזה כל השבוע. אלפים מחכים לקרוא מה כתוב בו. אנחנו לא נזרוק אותו עכשיו למחזור.

חזרה להווה הבימתית.

דפנה: שש וחצי. אני מתקרבת אל מחלף הראל. עשרות רבות של מפגינים על הגשר. אני צופרת לעברם כדי לעודד אותם. הם מנופפים בדגלים כדי לעודד אותי.
 פנינה: רבע לשבע. יותם נוהג. אני לידו. שדרות הרצל עמוסות. המונים צועדים על המדרכות. אני חוששת שהשוטרים ייכנסו ללחץ. (ליותם) אולי בכל זאת תוריד אותי ותחזור הביתה?
 יותם: הלילה זה הלילה, אימא.
 דפנה: שבע. פקקי ענק בכניסה לירושלים. אוטובוסים, מכוניות, אופנועים. הנהגים מנופפים בתודה לשוטרים שמוססים את התנועה. אני יודעת שרבים מהם בליבם איתנו.

גדי: שבע וחצי. אני צועד ברחוב קרן היסוד. בכל פינת רחוב מצטרפים אלי עשרות אנשים, חובשי בנדנות ונושאי דגלים. עכשיו אנחנו כבר כמה מאות אזרחים מוחים, שקוראים בכל הכוח: "לחם – עבודה!" "לחם – עבודה!"

דירתם של הדס ואורי. אותו יום. אחר הצהריים. הדס נכנסת לבושה בגלימה.

אורי: את נראית נהדר.
הדס: זאת הגלימה של מריאן שהניפה את דגל המהפכה בפריז.
אורי: היא הייתה חשופת חזה. לא?
הדס: אל תדאג.
אורי: אגב, בעניין העלון. חשבתי על זה שוב. אני בכל זאת רוצה גם להקריא את המאמר שלי בהפגנה.
הדס: אתה יודע מה יקרה ברגע שתפתח את הפה.
אורי: אלה דברים חשובים מדי, דסי.
הדס: יאשימו אותך בהמרדה.
אורי: אנחנו לא יכולים לחיות כאן בפחד שיעצרו אותנו.
הדס: תקריא את זה בהפגנה הבאה.
אורי: זה ייקח לי בדיוק דקה. עד שהסמויים יקבלו אישור לעצור אותי, אני כבר לא אהיה שם.
הדס: הם יחפשו אותך. הם יעצרו אותך. הם יכו אותך.
אורי: אני חייב להגיד את זה. רוב האנשים מבינים שיש להם זכות להפר חוק לא מוסרי, אבל הם לא מבינים שהם מוכרחים להפר אותו.
הדס: דיברנו על זה כל השבוע, אורי.
אורי: זה חזק ממני. אני לא אוכל לסתום ת'פה...
הדס: בסדר. נבקש מכמה חברים להקיף אותך. אתה מסתיר את הפנים עם בנדנה.
אורי: תודה.
הדס: נזוז?
אורי: את עדיין כועסת.
הדס: אני לא כועסת. אני דואגת.
אורי: את יודעת שאני לא אעשה שום דבר שעלול לדחות את החתונה.
הדס: אני לא דואגת עכשיו לחתונה.
אורי: אלא למה?
הדס: פתאום אני לא בטוחה שאני יכולה להאמין לך. סיכמנו שלא תכניס את המאמר הזה לעלון. אז לא רק שהכנסת אותו, אתה גם רוצה לקרוא אותו.
אורי: נדמה לי שאני מבקש ממך רשות.
הדס: ואם לא הייתי מרשה, היית מוותר עליו? (פונה לצאת)
אורי: חכי רגע.

הם מתחבקים. חזרה להווה הבימתי.

אסנת: רבע לשמונה. אני מגיעה לתחנה. מאות שוטרים כבר באוטובוסים.
הפרשים על הסוסים. המכת"זיות מלאות מים. כולם ערוכים למלחמה. אני
מתחילה לדאוג. בהפגנה בשבוע שעבר חטפתי סטירה.
אורנו: שמונה. המוני בני אדם ממשיכים לזרום אל הכיכר.
פנינה: משפחות, זוגות, בודדים. בידיהם דגלים, חצוצרות ותופים.
גדי: מחזיקים שלטי מחאה נגד הממשלה שמפקירה אותם במיתון הזה.
דפנה: אלפי נשים שבאו סוף-סוף להשמיע את קולן.
רחמני: שמונה. קצין המודיעין המטומטם שלנו טעה בהערכה. אני מזעיק את מפקד
המחוז. מבקש תגבורת. מפזר תצפיות. מכניס לשטח את הסמויים.
שלומי: חייבים לחסום את הרחובות, רחמני. עוד מעט הכיכר תתמלא.
רחמני: החוק לא מרשה לנו.
אסנת: שמונה. השוטרים סביבי כבר עצבנים. מישוהו עלול לאבד שליטה.

נכנסים אורי והדס, פניהם מכוסים בבנדנות, מחלקים את עלון "המהפכה".

אורי: עלון המהפכה! עלון המהפכה!
הדס: גיליון מיוחד לרגל ה-14 ביולי.
אורי: יום הבסטיליה.
הדס: מאמרים על עתיד הדמוקרטיה.
אורי: על זכויות היסוד של האזרח.
הדס: על חובות האזרח לחברה. על חובות השלטון לאזרח.
אורי: הצעות לדרכי מחאה.
הדס: דיון בגבולות המחאה.
אורי: מה מותר ומה אסור לנו.
הדס: מה מותר ומה אסור למשטרה.
אורי: כדאי לדעת. ידע הוא כוח.

רחמני, שאוחז בעלון, פונה אליהם.

רחמני: בואו הנה, אתם. זה לא מה שסיכמנו. גם לחופש הביטוי יש גבולות.
אורי: לא חרגנו מהם.
רחמני: חרגתם, ואתם יודעים את זה. אחרת לא הייתם מסתירים את הפנים. אבל
אני רוצה שהערב הזה יעבור בשלום, ואני לא אעצור אתכם. בשבת הבאה
אני לא רוצה לראות כאן שום חומרי המרדה. ברור?
הדס: ברור.

המפגינים שרים את שיר הסיסמאות בסגנון ה"דג-נחש":

סיימנו לשתוק, זה הזמן להתעורר
אנחנו האנשים להם חיכינו
כן, כן, כן. אתם קלקלתם, אנחנו נתקן
שלום, שוויון, צדק חברתי

סיימנו לשתוק, מפגינים אחריות
שומרים על הדמוקרטיה
להחזיר את המדינה לאזרחים
דברים רעים קורים, כשאנשים טובים שותקים

סיימנו לשתוק, באנו חושך לגרש
עומדים ביחד. אני ואתה נשנה את העולם
אנחנו התקווה, זעקי ארץ אהובה
מ-ה-פ-כה... מ-ה-פ-כה...

הפגינים שרים את שיר המהפכה.

התשובה לעריצות – מהפכה
התשובה לגזענות – מהפכה
התשובה לשחיתות – מהפכה
התשובה לשנאה – מהפכה
התשובה לאלימות – מהפכה
התשובה להסתה – מהפכה
התשובה לניצול – מהפכה
התשובה לדיכוי – מהפכה
התשובה לאבטלה – מהפכה
התשובה למחסור – מהפכה
התשובה לדיכאון – מהפכה
התשובה לייאוש – מהפכה
מהפכה, מהפכה, מהפכה...

חזרה להווה הבימתי. המפגינים מציגים מִיָּצָג תיאטרוני בשם "מדינת החיות". עומר
משחק חזיר, הדס ודנה משחקות שתי פֶּבְּשׁוֹת, רמי משחק סוס, דפנה משחקת פרה,
אורי משחק כלב, פנינה משחקת תרנגולת, וגדי משחק ברווז. החזיר עומד על במה
קטנה, ומנסה לשכנע את החיות להצביע עבורו.

חזיר: חיות יקרות, פיקחו עיניים. אנחנו נשלטים בידי חמורים שמשעבדים אותנו
ומנצלים אותנו. אם תצביעו בשבילי, אני אלחם בשבילכם יום ולילה. אני
אשקם את כוחנו. את ההרתעה שלנו. את מעמדנו בעולם. מדינה חזקה
זקוקה למנהיג שיודע מהו כוח. עלי אפשר לסמוך. רק אני יכול לעשות את
זה. מעכשיו תחיו בכבוד ובגאווה...

כל החיות: יחי החזיר...

חזיר: הכוח שלנו מבוסס על אחדותנו ועל עליונותנו. אני אחוקק חוקים שיקבעו
את העליונות שלכן, על פני יצורים זרים ונחותים. ואחרי הבחירות אני אתן
לכל אחת מכן מענק שווה לקיומה. כי כל החיות שוות. כל החיות שוות...
כל החיות: החזיר הוא אדוננו, החזיר הוא מִלְכָּנו, החזיר הוא מושיענו...

בינתיים דנה, בתלבושת פסל החירות, עומדת על קבים, מחזיקה קרטון דמוי לוחות הברית, ופונה אל הקהל.

פסל החירות: ואלו הן עשר הדיברות של המהפכה, שתבטיח לאדם חופש, שוויון ואחוה:
 אנוכי האדם בורא האנושות. (תרועות)
 לא יהיה לך שום אלוהים להאמין בו. (תרועות)
 שמור על זכויות האדם, לכל אדם, גם אישה וילד... (תרועות) גם מיעוטים
 ופליטים. (תרועות)
 זכור את יום השבת להנאתך ולהנאת זולתך. (תרועות)
 כבד את אביך ואת אימך, אם הם ראויים לכבוד. (תרועות)
 לא תרצח ולא תענה כל יצור חי. (תרועות)
 עשו אהבה באהבה הדדית. (תרועות)
 כבד את סביבתך והגן עליה. (תרועות)
 כבד את מערכת המשפט, אך ציית גם לצו מצפונך. (תרועות)
 והכי חשוב: הגשם את חלומותיך בדרך שתרצה שכולם יגשימו בה את
 חלומותיהם!!

דנה מתקשה לשמור על שיווי משקלה והיא קורסת לזרועות חבריה המפגינים.

תמונה שניה - התהלכה

ארנון, דפנה, גדי ופנינה מתכנסים להתייעצות.

ארנון:	חשבתי שיגיעו עשרים אלף.
גדי:	בחדשות אמרו ארבעים אלף.
פנינה:	אף פעם לא הייתה הפגנה כזאת בירושלים.
דפנה:	בגשרים ובצמתים בכל הארץ היו לפחות מאתיים אלף.
ארנון:	כשנגיע לשלוש מאות אלף הממשלה תתפטר.
פנינה:	ופתאום גם התקשורת מפרגנת לנו.
דפנה:	צריך להתחיל לעבוד על השבת הבאה.
גדי:	אני לא מבין. סיימנו את ההפגנה?
ארנון:	סגרנו עם המשטרה שבאחת עשרה אנחנו מתפזרים.
גדי:	אני שם זין על המשטרה. אנשים כאן מיואשים. מה נגיד להם? לחטט בפחי
	אשפה ברחובות? לא קיבלנו שום תשובה. שום הבטחה. אף נציג של
	הממשלה לא בא להיפגש איתנו.
דפנה:	אני בטוחה שמחר נקבל טלפונים.
גדי:	ממי? עד שלא נשרוף כמה ניידות משטרה, אף אחד לא יזיז את התחת שלו.
ארנון:	אתה מציע לשרוף ניידות?
גדי:	יש לנו כאן ארבעים אלף איש. צריך לעשות איתם משהו.

נכנסים אורי והדס.

- אורי: אנחנו מציעים לצאת עכשיו בתהלוכה לכיכר ציון.
הדס: להעיר את מרכז העיר.
ארנון: ההפגנה הסתיימה, אורי.
אורי: יש כאן ארבעים אלף איש. הם הגיעו מרחוק. אי אפשר לשלוח אותם הביתה כל כך מהר.
ארנון: המשטרה תפזר אותנו.
הדס: היא יכולה לנסות.
דפנה: אם נתנגש עם המשטרה, לא נוכל יותר להפגין.
פנינה: סוף-סוף סיימנו הפגנה אחת בלי פצועים ועצורים.
ארנון: השוטרים עלולים לאבד סבלנות.
אורי: אנחנו איבדנו אותה מזמן.
גדי: תהלוכה של ארבעים אלף איש?
הדס: למה לא?
ארנון: כי אין לנו אישור לתהלוכה.
אורי: אם ארבעים אלף איש ימלאו את הרחובות, הממשלה תבין שהיא חייבת לפתוח איתנו במשא ומתן.
דפנה: רחמני יפעיל מכת"זיות ופרשים.
הדס: הוא לא יצליח לפזר ארבעים אלף איש.
גדי: אני בעד. רחמני לא מזיז לי. אם נציית למשטרה, לא נשיג שום דבר.
ארנון: אסור לנו להתבלבל, אורי. ברגע שנתנגש עם המשטרה, אנחנו נאבד את התמיכה של הציבור.
פנינה: יהיו עשרות עצורים ופצועים.
גדי: כמה שיותר, יותר טוב.
דפנה: אי אפשר להקים באלימות חברה שמתנגדת לאלימות.
אורי: המשטרה אלימה. לא אנחנו.
גדי: תהלוכה כזאת תשכנע גם את ההסתדרות לקחת אותנו ברצינות. בשבוע הבא יגיעו ועדי העובדים, בעלי עסקים סגורים, המובטלים שעוד מעט יצטרכו לגנוב. הם נשארים בבית כי הם חושבים שאנחנו רק משחררים קיטור.
ארנון: הם יבואו הנה רק אם נמשיך למחות בעקשנות בגבולות החוק.
פנינה: ההפגנה הזאת הייתה הישג אדיר, אורי. אל תקלקלו אותו.
אורי: להפך. אם ארבעים אלף איש יצעדו ברחובות יצטרפו אלינו עוד עשרות אלפים... **(פונה במגפון לקהל)** חברות וחברים. אנחנו יוצאים עכשיו בתהלוכה למרכז העיר. אנחנו נראה לממשלה שיש כאן ציבור גדול שדורש שינויים עמוקים במדיניות שלה. בתחום הזכויות הסוציאליות. ברווחה. בחקיקה הדתית. זכויות שוות למיעוטים. לנשים. ללהט"בים...
גדי: **(במגפון לקהל)** בראש ובראשונה אנחנו רוצים לתמוך במובטלים ובעסקים הסגורים. לכולנו יחד יש מספיק כוח ללחוץ על הממשלה עד שהיא תציע סיוע שיאפשר לנו לשרוד. המיתון אצלנו הוא לא בגלל המיתון בסין. הוא בגלל שהממשלה לא מעודדת את התעשייה. בגלל שהיא מקצצת ברווחה. שיעור העוני אצלנו הוא הכי גבוה בין כל המדינות המפותחות. יותר גבוה מאשר בטורקיה.

אורי: (במגפון לקהל) אנחנו דורשים גם את הזכות לחיות בשלום. הגיע הזמן לומר את זה בפה מלא. הממשלה מוכרחה לפעול לסיום הסכסוך עם העם הפלסטיני על בסיס הכרה הדדית בזכויות שלו ושלנו. הסכסוך הזה הוא גם הסיבה העיקרית לעוני כאן. אנחנו נצא עכשיו בהמונינו. נשים, גברים ילדים. בדרך יצטרפו אלינו עוד אלפים רבים. יחד נבהיר לממשלה שהיא חייבת לפתוח במשא ומתן עם הפלסטינאים עכשיו. קדימה! התהלוכה הזאת היא בלתי חוקית. אנחנו לא נשתתף בה! **ארנון:**

אבל אורי, הדס וגדי יוצאים. דירתו של ארנון. רותי וארנון. אותו בוקר. רותי תשחק ע"י פנינה.

רותי: אני לא מציעה שנשב בחיבוק ידיים. אבל אני לא חושבת שאנחנו צריכים להתנגש כל שבת עם המשטרה. ההתנגשויות האלה הן בלתי חוקיות. **ארנון:** המשטרה מצליחה להכיל אותן. **רותי:** כבר שלוש מפלגות פנו אלינו. לו היינו מצטרפים לאחת מהן, היינו לפחות משפיעים בכנסת. **ארנון:** אני לא בנוי לפוליטיקה, רותי. את יודעת את זה. רוב אלה שעברו מהצבא לפוליטיקה, נכשלו. במה אני יותר טוב מהם? **רותי:** וההפגנות האלה לא ייכשלו? **ארנון:** ההפגנות האלה הן ביטוי של ציבור גדול, שבונה עכשיו את הכוח הפוליטי שלו. אנחנו לא יכולים לעמוד מנגד. **רותי:** מה קרה לך, ארנון? נסחפת אחרי ההתלהבות של הצעירים האלה, ואתה שוכח מי אתה? אם אתה עובר על החוק, כל אחד יעבור עליו. **ארנון:** אני עושה הכל כדי לא לעבור על החוק. אבל כשהמשטרה מתנהלת באלימות, היא כופה עלינו להתנגד לה. וגם אז ההתנגדות שלנו היא פסיבית, והיא מוצדקת. כל בתי המשפט אישרו אותה. ולו היית באה איתי, אולי היינו מצליחים לשכנע את הצעירים האלה להיות יותר מאופקים...

הוא נוטל את תיקו ויוצא. חזרה להווה הבימתי.

דפנה: אני מקווה מאד שהנשים לא יצטרפו לתהלוכה הזאת. אני שולחת להן הודעה. **(כותבת)** **ארנון:** אבל הן גם לא מתפזרות. יכול להיות שאנחנו לא קוראים נכון את המפה? **דפנה:** אתה חושב שאנחנו צריכים להמשיך בהפגנה? **ארנון:** אם ארבעים אלף איש רוצים להמשיך למחות, אז אנחנו לא יכולים להתעלם מהם. אם הם יתפזרו בלי שהם עשו משהו משמעותי, הם לא יחזרו בשבת הבאה... **דפנה:** אם תהיה כאן התנגשות אלימה, הם לא יחזרו הנה אף פעם. **ארנון:** לכן כדאי שנישאר. **דפנה:** כבר הודעתי להן לעלות לאוטובוסים.

הדס ואורי פונים לקהל.

הדס:	אנחנו עוברים בקהל ומעודדים את האנשים להצטרף לתהלכה.
אורי:	אנחנו מפצירים בהם.
הדס:	מדרבנים אותם.
אורי:	אתם ארבעים אלף איש.
הדס:	אתם מייצגים מאות אלפים ברחבי הארץ.
אורי:	המאבק שלכם ייצור כאן חברה שוויונית.
הדס:	חברה מבוססת על סולידאריות.
אורי:	על צדק חברתי.
הדס:	חברה שאין בה פערים כל כך גדולים. שאין בה כל כך הרבה עוני.
אורי:	חברה שמכבדת את הפרט ואת הזכויות שלו.
הדס:	אל תחכו שמישהו ישנה את המציאות למענכם.
אורי:	אתם השינוי. צאו לדרך.
הדס:	השוטרים לא יצליחו לבלום אתכם.
אורי:	המחאה שלכם תישמע מקצה הארץ עד קצה.
הדס:	בשבוע הבא יגיעו הנה מאה אלף מפגינים.
אורי:	הממשלה תהיה מוכרחה לדבר איתנו.
הדס:	היא תהיה מוכרחה להתחשב בנו.
אורי:	התהלכה היא התחלת המהפכה.

גדי פונה לקהל.

גדי:	אני צועד ראשון. כמה חברים שלי מצטרפים מיד. גם כמה חברים שלהם. מהר מאד אנחנו כבר יותר ממאה. זאת לא הפעם הראשונה שאני בראש תהלכה. אני מפלס דרך בתוך ההמון. הפנים קדימה. אני לא מסתכל לאחור. כשאין לי ספק במטרות שלי, רבים מאד הולכים אחרי. אני צועק במלוא גרוני: לחם-עבודה! לחם-עבודה!, ואני שומע אותם עונים: לחם-עבודה! לחם-עבודה! עשרים אחוז מתושבי הארץ הזאת חיים מתחת לקו העוני, ורוב אלה שנמצאים עכשיו בכיכר לא יודעים את זה.
------	--

מעבר לכיכר בלפור. אורי והדס.

הדס:	נדמה לי שרק מעטים מצטרפים לתהלכה. לא יותר מאלף.
אורי:	רוב המפגינים לא הגיעו הנה בגלל לחם ועבודה.
הדס:	אנחנו לא יכולים לתת להם להתפזר עכשיו.
אורי:	צריך להזכיר להם שלמחאה הזאת יש עוד כמה מטרות, לא פחות חשובות.
הדס:	ואז אולי הם יישארו כאן עוד שעה.
אורי:	אולי כדאי להציע להם להישאר כאן עד הבוקר.
הדס:	עד הבוקר?!
אורי:	למה לא? הלילה די נעים. נמשיך במופעים. אנשים ינגנו. ישירו. ירקדו.
	נארגן מעגלי שיח. שיעורים בדמוקרטיה. הרצאות על זכויות אדם. אולי זה ישכנע אותם יותר מאשר לחם-עבודה.
הדס:	המשטרה לא תנסה לפנות אותנו?

אורי: היא תנסה. אנחנו נבקש מהאנשים לשכב בכיכר. על הכבישים. על המדרכות. גם אם עשרים אלף ילכו הבייתה, עשרים אלף יישארו. בבוקר הממשלה תתעורר ותראה עיר חסומה לגמרי...
הדס: המשטרה תפעיל כוח. יש להם מכת"זיות. פרשים...
אורי: היא לא יכולה לפנות עשרים אלף איש ששוכבים ומחזיקים ידיים.
הדס: בוא ננסה. אני מקווה שזה יעבוד. אם יישארו עשרים אלף איש, בשבוע הבא יהיו מחאות כאלה בכל הארץ. זאת יכולה להיות התחלה של דרך חדשה. התנגדות פסיבית המונית. אבל אנחנו נזהרים, אורי. בלי אלימות. גם אתה. כשיבואו לפנות אותך, אתה לא מסתבך עם השוטרים. ברור?
אורי: ברור.

הוא מציב ארגז. הדס עולה עליו, מניפה דגל כחול-לבן ופונה לקהל.

הדס: חברות וחברים. התהלכנו אמנם יצאה לדרך, אבל ההפגנה עדיין לא הסתיימה. אנחנו נשארים למחות כאן עד הבוקר. המשטרה בטח תנסה לפנות אותנו, אבל אנחנו לא נתפזר. נשכב בכיכר ונחזיק ידיים. עד אז אנחנו ממשיכים במופעים. אני פונה אליכם עכשיו בתלבושת של מריאן, האישה שהייתה סמל החירות במהפכה הצרפתית. מריאן היא ההשראה למאבק מול הבסטיליה שלנו, וכמוה אני מניפה דגל. מתחת לדגל הזה יכולה להסתתר לאומנות, יכולה להסתתר קנאות, יכולה להסתתר שחיתות. הדגל הזה יכול להיות מפלטם של הנבלים הכי גדולים בינינו. אבל הוא יכול גם דגלן של מתקנות העולם שנאבקות היום להשמיע את קולן. ראו מה מסתתר תחתיו. **(חושפת את שדיה)** אלה הם השדיים של החירות, של האהבה, של השוויון והאחוה. אלה השדיים של החמלה, של החסד, של המוסר והצדק. מן השדיים האלה אפשר לינוק את האומץ לדמיין עולם טוב יותר, עולם שבו נשים מנחילות לאנושות את הערכים שהשדיים שלהן מייצגים, עולם שבו הנשיות מעצבת ציוויליזציה חדשה, המבוססת על נתינה ועל נדיבות...
שלומי: **(מתקרב אליה)** תפסיקי מיד. את לא תעשי בדגל הזה סטריפטז.
הדס: אתה רואה סטריפטז, וכולם רואים אמנות.
שלומי: אל תבלבלי ת'מות. תני לי אותו, לפני שאני תולש אותו ממך.
הדס: אל תיגע בי.
שלומי: עוד מילה ואני עוצר אותך.
אורי: מה אתה רוצה ממנה? מה היא עשתה?
הדס: אתה יודע שאם תעצור אותי, השופט ינזוף בך.
שלומי: אני כאן בשביל לשמור על החוק נגד ביזוי סמלי המדינה. **(שולף אזיקים)** תני ת'ידיים. תני ת'ידיים. אף רוצה שנאשים אותך גם בהתנגדות למעצר?
אורי: אם אתה נוגע בה, אני מגיש נגדך תלונה.
שלומי: עוד מילה ואני עוצר גם אותך.
רחמני: **(מתערב)** עזוב. אל תסתבך. ממילא בית המשפט ישחרר אותם.
שלומי: **(להדס)** עוד פעם אחת את עושה צחוק מהדגל, ואת מבלה את הלילה עם פשפשים במגרש הרוסים.
אורי: אל תעני לו.

הדס: אני רוצה להמשיך במופע.
 אורי: הוא יעצור אותך.
 הדס: אז אני אהיה לילה אחד במעצר.
 אורי: אני צריך אותך עכשיו כאן, כדי לשכנע עוד אנשים להישאר. (פונה אל משתתפי מיצג האימוץ) עכשיו אתם.

במיצג האימוץ משתתפים זוג הומוסקסואלים וזוג לסביות. שני הזוגות מפעילים באמצעות חושים בובות תיאטרון של דמויות ילדים, ופונים אל שר הפנים. עומר ורמי משחקים את גבר א' וגבר ב'. דנה והדס משחקות את אישה א' ואישה ב'.

אישה א': אדוני שר הפנים. אנחנו התחתנו לפני ארבע שנים. ילדתי את הילדה הזאת מתרומה של חבר.
 אישה ב': אנחנו מגדלות אותה יחד. אני רוצה שהמדינה תכיר בי שגם אני אימא שלה.
 גבר א': אדוני השר, אנחנו נשואים כבר חמש שנים. את הילד הזה אימצנו ברוסיה. אנחנו מגדלים אותו באהבה רבה.
 גבר ב': אנחנו רוצים לאמץ לו אח או אחות בארץ. עברנו את כל המבחנים, ומשרד הפנים לא מאפשר לנו.
 אישה א': תשאל את הילדה. היא אוהבת את אשתי. היא ממילא קוראת לה אימא.
 גבר א': גם הילד מבקש שנביא לו אח או אחות. תשאל אותו.
 אישה ב': אני אימא שלה, ואני לא יכולה לקחת אותה לרופא. אני לא יכולה אפילו ללכת ליום הורים שלה בגן...
 גבר ב': אנחנו לא מספיק עשירים כדי לאמץ עוד ילד בחוץ לארץ.
 גבר א': הילדים האלה רוצים תשובות, כבוד השר!
 אישה א': גם אנחנו!

דנה פונה אל שר הפנים בדמותה של נור (21), צעירה פלסטינית לסבית.

נור: גם אני רוצה תשובה ממך, אדוני. עכשיו. כשהדם שלי עדיין לא התקרר. הבוקר יצאתי מן הדירה של בת הזוג שלי. יהודייה מחיפה. בדרך הביתה – אני מוסלמית מעכו – אני רואה מכונית עוקבת אחרי. אני מתחילה לדאוג. החיים שלי כאן תמיד בסכנה. אני יודעת את זה מאז שאהבתי אישה בפעם הראשונה. אני מנסה לברוח. אבל המכונית נצמדת אלי. אלוהים. זה אח שלי. האח הבכור. אני לוחצת על הגז. דוהרת. עוקפת את כל המכוניות. לרגע אני חושבת לרדת מהכביש המהיר, אבל בכביש צדדי הוא לא יפחד לחסום אותי ולהכות אותי. אני ממשיכה ללחוץ על הגז. פתאום פקק תנועה. מה אני עושה? לאן להימלט? אולי הוא לא יעשה שום דבר, כי הוא לא יוכל לברוח. אבל הוא מתקרב. פותח את החלון. עוזב אותי, אני צורחת. אבל הוא מכוון אלי את האקדח שלו. הוא יורה. אחת ועוד אחת ועוד אחת. הראש שלי מתפוצץ. המכונית סוטה לשוליים. אני מתהפכת. חושך. מתוך החושך הזה אני שואלת: אדוני השר, למה מגיע לי למות? למה היה לו אקדח? למה המשטרה לא עצרה אותו? הרי התלוננתי. מאז שאני בת שש עשרה אני מתלוננת. לו הייתי יהודייה, אולי הייתי עדיין חיה.

הדס ודפנה מחבקות את דנה. נכנסים אבי (35) וכרמלה (60). אבי מסיע את כרמלה, אימו, בכיסא גלגלים. כרמלה תשוחק בידי פנינה. אבי ישוחק בידי עומר.

כרמלה: פתאום כולם עסוקים כאן ביצרים הסוטים שלהם. תראו איזה מין בני אדם נעשיתם מרוב חופש. יש ביניכם מאות שלמדו אצלי תנ"ך בתיכון. כרמלה נביאת שקר קראתם לי. כבר אז ראיתי כמה שנאה יש בכם אלינו. אל ההורים שלי, אל הילדים שלי, ואל. ואני אפילו לא חרדית. אני מסורתית. מדליקה נרות שבת. הבנים שלי הלכו לצבא. אתם שונאים אותנו בגלל שאנחנו נגד פריצות. נגד הומוסקסואלים ולסביות. אנחנו בעד משפחות שיש בהן בעל ואישה, זכר ונקבה. אצלנו גם אף אחד לא יחליט בעצמו מאיזה מין הוא. אלוהים כבר החליט בשבילנו. אנחנו נגד החופש שאתם דורשים בשביל להיות מי שאתם רוצים, להתחתן עם מי שאתם רוצים, ואיך שאתם רוצים. בלי שום דבר קדוש. בלי שום מסורת. בלי שום כבוד אליה. בלי שום כבוד לאלוהים. ומהו מותר האדם מן הבהמה אם לא האמונה בו, יתברך שמו. אבל אתם לא מאמינים, ולכן את מקנאים בנו. לכן אתם שונאים אותנו. לכן אתם מלבים את השנאה נגדנו גם אצל הילדים שלכם. אז מה הפלא שהשנאה הזאת מעוררת שנאה גם אצלנו, שאף פעם לא היינו קיצוניים, ואף פעם לא רצינו לכפות עליכם שום דבר?

די, אימא. עוד מעט תרגישי לא טוב...

אבי: אם אתם חושבים שהשנאה שלכם מחלישה רק אותנו, אז אתם טועים. היא מחלישה את כולנו. גם החופש הזה, שאתם מפגינים בשבילי, מחליש אותנו. הוא מכריח אנשים טובים לברוח מכאן. לכן גם הבנות שלי עזבו לאמריקה.

אבי: בשנה הבאה הן חוזרות, אימא.

כרמלה: ולכן אני אומרת לכם: במקום להפגין כאן, לכו הביתה. למדו את הילדים שלכם להפסיק לשנוא. למדו אותם להיות ישרים, הגונים. נאמנים. מאמינים. למדו אותם לכבד אותנו ואת המסורת שלנו. שיפסיקו להתסיס. שיפסיקו להסית. שיפסיקו להמריד, לפני שפורצת כאן אש מן האדמה ושורפת את כולנו...

אבי: די, אימא. די... **(מפנה את הכיסא לעבר היציאה)** באתי הנה לשמור עליה שאף אחד לא יהפוך אותה בכיסא. אין לי שום אמון בכם. אני רואה מי אתם. עם אחר. מיעוט אשכנזי שהשתלט על המדינה, על בתי המשפט, על האוניברסיטאות, על הכלכלה. אתם בזים לנו ומזלזלים בנו כי אנחנו מזכירים לכם את הערבים. לכן אתם שונאים אותנו. רק מי שגדל בשנאה כזאת יכול להבין למה אני שונא אתכם. אבל היום למשפחה שלי יש חברת בנייה גדולה. אנחנו בונים בכל הארץ. בכל יום אנחנו צוברים יותר כוח. לא טוב לכם? חיזרו לאירופה. יום אחד יקום שם עוד איזה היטלר ויגמור את העבודה. **(יוצא עם כרמלה)**

ארנון: **(לרחמני)** שמעת אותו?

רחמני: שמעתי. אם הוא לא היה מסתלק בעצמו, הייתי מסלק אותו. אני לא יכול לעצור כל אחד שפולט איזו שטות.

פלאשבק. דירתם של הדס ואורי. כמה שבועות לפני כן. הדס שבה מביקור אצל הוריו של אורי בשדרות.

הדס: אימא שלך בכתה כל הזמן. גם אבא שלך.
 אורי: אני יכול לתאר לעצמי.
 הדס: הם מוכנים ללכת לקראתך. אם נעשה חופה קטנה ברבנות בִּשְׁדֵּרוֹת, הם יבואו לחתונה בירושלים.
 אורי: אני לא מתחתן אצל רב, דסי.
 הדס: הם לעולם לא יסלחו לך.
 אורי: את שוב לצידם?
 הדס: הם עלולים לנתק את הקשר איתך.
 אורי: הקשר הזה כבר נותק מזמן. מאז שעזבתי את הישיבה, הם בקושי מדברים איתי. הם לא רצו שאני אלך לצבא. הם לא רצו שאני אלמד באוניברסיטה. הם מתביישים בי. מתעבים את החילוניות שלי. המהפכה היא עבודה זרה בשבילם. הם מוכנים להיות מנוצלים בידי המדינה כל החיים שלהם. אני מתפלא שהם בכלל הסכימו להכניס אותך הביתה.
 הדס: מה אכפת לך לשמח קצת את אבא שלך? כמה שמחות עוד יהיו לו?
 אורי: הזמנתי את שניהם לשמוח איתנו בחתונה בירושלים.
 הדס: אני לא מבינה אותך. אתה האדם הכי מתחשב בעולם, ודווקא להורים שלך אתה מתאכזר ככה.
 אורי: אני מתאכזר אליהם?
 הדס: תראה כמה אתה מכאיב להם.
 אורי: את לא רואה כמה הם מכאיבים לי?
 הדס: אני רואה. לכן הלכתי אליהם. אם הם לא יהיו בחתונה יכאב לך עוד יותר.
 (הוא לא עונה) האכזריות הזאת מפחידה אותי, אורי. אנחנו רוצים להיות שונים. אנחנו לא נוקמים. אנחנו לא מתחשבים. אנחנו מנסים להכיל. להבין. לפתוח את הלב. גם להורינו. לא? זה הלב של המהפכה שלנו.
 אורי: בסדר. אני אזמין חבר שיעשה לנו חופה. לא צריך בשביל זה רב.
 הדס: אתה בטוח?
 אורי: לגמרי. אבא שלי משתף פעולה עם הרבנות שרוצה שליטה בכל רגע בחיים שלנו. גם במוות. אני לא במשחק הזה. גם לפי ההלכה, אפשר להתחתן בלי רב. אבא שלי יודע את זה. אימא שלי תבכה עוד קצת ותירגע.
 הדס: אתה מתנגד כל כך לדת, רק בגלל שההורים שלך דתיים.
 אורי: אני מתנגד לדת, כי הדת מתנגדת למהפכה.

חזרה להווה הבימתית. רחמני פונה לקהל.

רחמני: אני כמובן לא מסכים עם האידיוט ההוא שמחכה לעוד היטלר, אבל אני מבין אותו. האשכנזים גילו שהכוח עובר אל המזרחים, והם החליטו ליצור אנרכיה כדי שנוותר עליו. אסור לי כמובן להגיד את זה, אבל לכעוס אני יכול, בעיקר כשהם הורסים לי את יום הנישואים. ולמרות שהם התחייבו לסיים את ההפגנה באחת עשרה, הם לא מתכוונים להתפזר. נדמה להם שאני אתן להם להישאר כאן עד הבוקר. שנים שלושה רימוני הלם, כמה

רימוני גז מדמיע, סילון אחד של הבואש, והם אינם כאן. (פונה אל ארנון)
היי, תת אלוף. השעה עכשיו כבר אחת עשרה ורבע. נדמה לי שהכיכר כבר
הייתה צריכה להיות ריקה...

ארנון: תן להם כמה דקות והם יתפזרו מרצונם. רוב האנשים כאן עובדים מחר.
רחמני: הסכם זה הסכם. אל תכריחו אותי לפזר אותם בכוח.
דפנה: כבר הודעתי לנשים שלי שההפגנה הסתיימה.
רחמני: (לקהל) עוד אני עומד ומתווכח איתם, אני רואה פתאום תהלוכה שמתחילה
לצעוד למרכז העיר, וקצין המודיעין המטומטם שלנו בכלל לא יודע עליה.

הוא יוצא. מעבר לרח' המלך ג'ורג'. גדי פונה לקהל.

גדי: ובאותו רגע מופיעים עשרה שוטרים וחוסמים את רחוב המלך ג'ורג'. אנחנו
כמעט אלף. המסכנים האלה לא יודעים מה לעשות. הם צועקים לעזרה
בקשר. סמל אומר להם לעמוד מולנו ולשלב ידיים. אנחנו מנסים בטוב:
"תנו לעבור. אנחנו אנשים כמוכם. שכנים שלכם. חברים שלכם. קרובים
שלכם. אנחנו רוצים לעבוד. רוצים להתפרנס." (לתהלוכה הדמיונית
שמאחוריו) "יאללה, קדימה. לעקוף אותם. מי שייעצר, ישוחרר כבר
הלילה. אותי עצרו שתיים עשרה פעמים. חקרו אותי. היכו אותי. חיפשו לי
הרואין בתחת. ואני אמשיך להפגין עד שהממשלה תתעורר".

רחמני חוזר ופונה אל ארנון.

רחמני: אתה המבוגר האחראי בגזרה. הזהרתי אותך. אנחנו לא ניתן לכם לצעוד
למרכז העיר.
ארנון: המפגינים כאן לא חיילים שלי. הם לא מקבלים ממני פקודות.
שלומי: (לדפנה) תודיעי להם בוואטסאפ שהאוטובוסים יוצאים עכשיו חזרה.
דפנה: יש כאן נשים רבות שנאבקות על קידום שווה ושכר שווה. אני לא יכולה
לעצור בעדן...
רחמני: אתם רוצים שאני אפעיל מכת"זיות?
ארנון: אתם לא יכולים להכיל את התהלוכה הזאת?
רחמני: אם אתם לא עוצרים אותה, אני מקדם פלוגות עם אלות. אתה יודע מה יהיו
התוצאות.
דפנה: הם יכו, רק אם תרשה להם.
שלומי: מספיק שמפגין אחד ידחוף שוטר, או שוטר אחד ידחוף מפגין.
ארנון: אז במקום לאיים עלינו, לכו תרגיעו את השוטרים.
רחמני: בסדר גמור. הבנתי. אתם תישאו באחריות למה שיקרה כאן. (פונה וחוזר)
קבל ממני עצה, תת-אלוף. אם תסתבך עם המשטרה, יהיה לך קשה מאד
להיכנס לפוליטיקה.

רחמני יוצא. אורי עולה על ארגז ופונה לקהל המפגינים, בנדנה על פניו.

אורי:

חברות וחברים, אמנם לא הצטרפתם לתהלוכה שיצאה למחות נגד המיתון והאבטלה, אבל אל תתפזרו. המטרה העיקרית של המחאה עדיין לפנינו. העוני הוא אכן פצצת זמן מסוכנת מאד. אני יודע את זה על בשרי. נולדתי בשדרות. כשהייתי בצבא נשארתי שבתות בבסיס, כדי שהורי לא יצטרכו להאכיל עוד פה. אבל העוני פוגע בזכויות רבות נוספות. בשדרות ראיתי איך הוא גוזל מצעירים רבים את הזכות ללמוד, הזכות להתפתח, הזכות לאהוב, הזכות לאושר. כן. המדינה נוצרה כדי להבטיח שאזרחיה יוכלו להיות מאושרים. אנחנו באנו הנה כדי להילחם על הזכויות האלה, שכולן יחד הן הזכות לחיות בכבוד. הזכות הזאת איננה פריבילגיה לפריבילגים. מי שלא חי בכבוד, לא מכבד את הזולת, ולא את החברה. היום אני עובד סוציאלי בירושלים, ואני רואה את זה בכל שכונת מצוקה. וכדאי שכולנו נזכור: אם המדינה לא נותנת לאזרחים את הזכות לחיות בכבוד, אז האזרחים לא חייבים לשמור על החוקים שלה. ולכן אני מבקש מכם להישאר כאן. כל הלילה, למרות שאנחנו עוברים על החוק. אנחנו נרקוד, נשיר, נארגן מעגלי שיח, הרצאות על זכויות אדם. בתשע בבוקר מתחילה ישיבת ממשלה. השרים כבר יבינו שאנחנו לא מתכוונים לוותר על זכותנו לחיות בכבוד. אנחנו נילחם עליה בכל כוחנו. הלילה נתחיל במהפכה...

אורי ממהר לרדת מן הארגז. הדס מחבקת אותו. שניהם יוצאים.

תמונה שלישית - ההתנגשות

רח' המלך ג'ורג'. גדי פונה לקהל.

גדי:

ופתאום מופיעים עשרות שוטרים ברחוב המלך ג'ורג'. המכת"זיות פורצות דרך בסילוני מים בין המפגינים. הפרשים אחריהן. התהלוכה נעצרת. השוטרים דוחפים. אנחנו נופלים וקמים. מלצרית במסעדה שלי מרססת גז פלפל על אחד הסוסים. הסוס משתולל. הרוכב נופל. סמוי מסתער עליה. עשרה מפגינים מחלצים אותה. הוא מזעיק עזרה. הסמויים שולפים תעודות ומתחילים לעצור. אני עולה על הגדר של מלון פלאזה, וקורא למפגינים: זאת משטרה פוליטית. הפוליטיקאים משתמשים בה כדי לאיים עלינו, כי הם יודעים שאנחנו צודקים. הם יושבים במשרדים שלהם ומקבלים משכורות, בזמן שעסקים רבים סגורים. ואנחנו מובטלים. עבדנו קשה כל החיים. עכשיו הם לא יודעים לעצור את המיתון, ואנחנו צריכים לשפוך דם בשביל לחם. כי הילדים שלנו רעבים. כי חברים שלנו מתאבדים. אנחנו צועדים כדי להראות לחברים האלה שהם יכולים להילחם על הקיום שלהם. לא נסכים שיכבו לנו את אור השמש. פתאום פוגע בי הסילון של המכת"זית ומפיל אותי למדרכה.

מעבר לביתו של גדי. גדי ודליה. אותו בוקר. דליה תשוחק בידי דנה.

דליה:

אתה לא מוכר שום פליה, גדי.

- גדי: אין לי ברירה.
דליה: אמרתי לך. אני מוכנה לעזור. התכבדתי שלי מרוויחה טוב בזמן האחרון.
תגיד כמה אתה צריך.
גדי: אם את רוצה לעזור, אז תתרמי למחאה. יש לנו הוצאות גדולות. בשבילך זה כסף קטן.
דליה: המחאה לא מעניינת אותי. אני רוצה שלילדות שלי יהיה פה בית נורמלי.
שהוא יהיה נקי, והמקרר יהיה מלא.
גדי: אם תתרמי למחאה, אז אני לא אצטרך לתרום לה.
דליה: אתה תורם?
גדי: בשבוע שעבר שוטר שבר לי את המגפון. הייתי צריך לקנות חדש.
דליה: לכן לא הזמנת את החשמלאי? לילי אמרה לי שעדיין אין כאן מים חמים.
גדי: הוא יגיע מחר בבוקר.
דליה: אני לא מבינה את סדר העדיפויות שלך. אתה בן אדם מבוגר. הגיע הזמן שתפכה משיגעון הגדלות שלך, ותיקח אחריות על החיים של הילדות.
איזה שיגעון גדלות? הילדות לא התלוננו אפילו פעם אחת.
דליה: כי הן מפחדות ממך.
גדי: תפסיקי לבלבל ת'מוח.
דליה: אני לא אכריח אותן יותר לבוא הנה.
גדי: **(בזעם)** איזה מין בן אדם את, דליה? שום דבר בעולם לא חשוב לך? רק שהבית יהיה נקי? אז אין כאן מים חמים השבוע. אז מה? קיץ עכשיו. אני נלחם בשביל חצי מיליון מובטלים. בשביל מיליון ילדים רעבים. זה שיגעון גדלות? את תתעוררי רק כשמישהו מהם ישרוף את המשרדים שלך. אם ככה את מגדלת את הילדות, אז הן נשארות אצלי. את יכולה ללכת שוב לבית המשפט...

דליה יוצאת. בחזרה להווה הבימתי.

- אסנת: **(לקהל)** אנחנו עומדים ברחוב המלך ג'ורג' מול התהלוכה. אלף, אולי אפילו אלפיים. אנחנו דוחפים כל מי שמתקרב אלינו. אנחנו צריכים להחזיק מעמד עוד כמה דקות. עד שתגיע תגבורת. אני דוחפת בכל הכוח. קשה לי לנשום. הכובע נופל. השיער מתפזר על הפנים. אני נוטפת זיעה. והמפגינים מתקדמים. הם צורחים. העיניים בוערות. הפנים אדומים. אני לא מבינה. הם אנשים רגילים. יש ביניהם שכנים שלי. ראיתי כבר כמה שלמדו איתי בתיכון. ראיתי אימא של ילד שהולך לגן עם הילד שלי. היא זיהתה אותי. אני בטוחה. מה קרה? הם השתגעו? עכשיו הזרם של המכת"זית פוגע סביבי. המים ניתזים גם עלי. והנה הפרשים מגיעים. אנחנו לא לבד. עוד שוטרים מתייצבים בשורה. גם הם דוחפים. אבל המפגינים לא מוותרים. אבן פוגעת בשוטר לידי. הוא נפצע. אני ממהרת לעזור לו. הוא אומר: עזבי, זה בסדר. אני חוזרת לשורה. דוחפת אחד ועוד אחד ועוד אחד. פתאום בא מולי בחור רזה וגבוה. אני דוחפת גם אותו. הוא מסתובב ומכניס לי מרפק בפרצוף. אני מתנדנדת לרגע. אבל חוזרת לעצמי. עכשיו כבר יש מספיק שוטרים. אני יכולה לעצור אותו. אני מתקרבת אליו. הוא לא בורח. כאילו הוא רוצה להיעצר.

היא אוהזת ביורם, צעיר אוטיסט, ומנסה לגרור אותו. יורם משוחק בידי רמי.

אסנת: אתה עצור. בוא איתי. (יורם מתנגד) לא כדאי לך להתנגד.

יורם מבוהל מאד. הוא מתחיל לרעוד ולגנוח. פנינה ממחרת לעזרתו.

פנינה: עזבי אותו. את לא רואה שהוא אוטיסט? הוא בטח גר בסביבה. הוא בא הנה בגלל הרעש.

אסנת: הוא דפק לי מכה בפרצוף.

פנינה: נגעת בו, והוא נבהל. הוא בכלל לא מבין שאת שוטרית.

אסנת: הוא מבין מצוין.

יורם: רוצה הביתה לאימא. רוצה הביתה לאימא. עולה במדרגות בשקט. עולה במדרגות בשקט. לא דופק בדלת. לא דופק בדלת. פותח לבד במפתח...

פנינה: את לא שומעת אותו? עוד רגע הוא יתחיל להשתולל.

אסנת: יטפלו בו בניידת.

יורם: יושב ליד אימא ואוכל עוגה. יושב ליד אימא ואוכל עוגה. אוכל הכל. אוכל הכל. לא זורק לפח.

פנינה: אולי יש עליו תעודה. אני אנסה לאתר מישו מהמשפחה שלו.

אסנת: את לא רואה שאת מפריעה לי?

שלומי בא לעזרתה. הוא לופת מאחור את יורם הבוכה, ומוציא אותו החוצה.

אסנת: (לקהל) ראיתי שהוא אוטיסט. לא הייתי צריכה לעצור אותו, אלא את מי שהרשה לו לבוא הנה. אנחנו מגיעים לניידת. הוא באפיסת כוחות מרוב בכי: רוצה אימא, רוצה אימא. אני מבקשת מהנהג שיבדוק אם יש עליו תעודה. הנהג נותן לו שקית צ'יפס. הוא אוכל ונרגע.

רחמני: מה קרה? למה את בוכה?

אסנת: אני לא מבינה מה אני עושה כאן.

רחמני: בגלל האוטיסט?

אסנת: אני לא מסוגלת להתעמת עם האנשים האלה. אין לי שום דבר נגדם.

רחמני: אל תהיי תמימה. הם לא מפגינים בשבילך, וגם לא בשביל הקהילה שלך.

אסנת: אולי בכל זאת יש משהו בדרישות שלהם.

רחמני: ודאי שיש משהו. אבל את צריכה להחליט באיזה צד את. יש לך ילד. בעלך מובטל. איפה תמצאי עכשיו עבודה מחוץ למשטרה? הנה. את כבר לא בוכה. קחי מים. תשטפי את הפנים. תשתי. האוטיסט כבר הלך הביתה.

(טופח על שכמה) יאללה, לעבודה. (שניהם יוצאים)

אסנת: (לקהל) המכת"זיות נכנסות לרחוב המלך ג'ורג'. אני לא יכול לעמוד מן הצד. אני צורח במגפון: פנו לי דרך. דפנה מצטרפת אלי. ים המפגינים נבקע לפנינו. אנחנו רצים בתוכו לעבר התהלוכה. נכון. אנחנו מפרים את ההסכם עם המשטרה, אבל הברית בין ארגוני המחאה חשובה. היא מבטיחה שהמחאה תימשך. אני רץ. הנשימה שלי מתקצרת. אני כבר לא מח"ט גולני

שהסתער תמיד בראש. אבל עם תחושת שליחות כזאת, אפילו בני שישים, אחרי שני צנתורים, יכולים לרוץ.

ולמרות שאני מתנגדת לתהלוכה, אני ממהרת לעזור לחברות שלנו שמשתתפות בה. אני מקווה שהוטרים ירגישו פחות מאוימים על ידינו, ולא יכו אותנו. אני משלבת ידיים עם שני הגברים שלצידו. הם משלבים ידים עם הנשים שלצידם, ואנחנו רקמה אחת של נשים וגברים, שנאבקים על לחם לילדים של החלשים בינינו...

פלאשבק לביתם של דפנה ושחר. אותו בוקר. שחר ישוחק בידי עומר.

שחר: השתגעת? אף רוצה לקחת איתך את הבנים?
דפנה: למה לא? הם כבר בני שלוש עשרה. יש שם הרבה ילדים בגיל הזה.
שחר: את לא חושבת שהם יכולים ללכת לאיבוד בתוך המהומה?
דפנה: אם אתה כל כך דואג, אתה יכול לבוא איתנו.
שחר: אני לא חושב שהבנים צריכים לעבור שטיפת מוח עכשיו.
דפנה: הם לא יעברו שטיפת מוח. הם יקבלו חינוך ערכי.
שחר: אני מחנך, דפנה. זה לא חינוך ערכי. זאת לגיטימציה לאנרכיה.
דפנה: ככה אתה רואה את המחאה שלנו? מה קורה לך בזמן האחרון? פתאום לא חשובה לך דמוקרטיה? לא חשוב לך השוויון? האחוה? או אולי אתה בז למחאה הזאת בגלל שאני מעורבת בה?
שחר: לא הכל סובב סביבך, דפנה.
דפנה: כל החיים שלנו אנחנו מדברים על דמוקרטיה שבה...
שחר: ככה מקדמים דמוקרטיה? רק בחינוך אפשר לתקן אותה. אבל בחינוך לא מספיק להפגין. לא מספיק להטיף. שם גם צריך לעבוד. וביום שתתחילי לעבוד במקום להטיף, אז אולי גם תפסיקי לזלזל בי שאני רק מחנך. (בתקיפות) והילדים נשארים בבית.

שחר יוצא. חזרה להווה הבימתי. כיכר בלפור.

פנינה: (לקהל) הנה פצועה ראשונה. מכה בראש. חתך בלחי. דימום. אני גוררת אותה למדרכה. חובשת את הפצע. "מה שמך?". "ענת". "בת כמה את?". "בת שמונה עשרה". "מאיפה?". "מטבריה". אלוהים אדירים. היא עוד ילדה. איזה אומץ יש לה. כשהייתי בגילה לא העזתי לחשוב על הפגנות. אם הייתי מבקשת רשות, הורי היו נועלים אותי בבית. היא עדיין מעורפלת. תשכבי רגע. אני רוצה להיות בטוחה שאין לך זעזוע מוח. היא לא בוכה, אבל המבט שלה לא ממוקד. כדאי לעשות לה CT. אני מתקשרת לאמבולנס. הוא חונה ברחוב אגרון. הוא לא יכול להגיע. "תשלח לי אלונקה. אני ברחוב המלך ג'ורג' ליד בית הכנסת". הפרמדיק מבטיח להגיע בתוך חמש דקות. אני מפחדת שהילדה תאבד את ההכרה. פתאום היא מקיאה. זה סימן רע. אני מנגבת אותה בחולצה שלה. מבקשת ממנה להסתכל לאור של פנס הרחוב. היא לא יכולה. אולי יש לה דימום במוח. היא חייבת פינוי דחוף. איפה הפרמדיק המטומטם? אי אפשר לחכות יותר.

אני לא מאמינה למה שאני עושה. אני בת חמישים וחמש, ואני מרימה אותה, ונושאת אותה אל האמבולנס.

הדס: **(לקהל)** אני עולה על מעקה המזרקה בכיכר צרפת כדי להודיע שאנחנו ממשיכים במחאה עד הבוקר. פתאום אני רואה כמה תלמידים שלי מכתה י"א בבית הספר לאמנויות. אני חשופה מדי בגלימה של מריאן, ואני לא רוצה להביך אותם. אני מתרחקת לעבר הצד השני של המזרקה. אבל אחד מהם רואה אותי וקורא אלי: "הדס, הדס". אני מעמידה פנים שאני לא שומעת. אני יורדת מן המעקה, פונה לכיוון טָרָה סְנָטָה, ונתקלת בשוטר הסמוי הזה, שבכל הפגנה נטפל אלי ועוצר אותי. אני מנסה לברוח, אבל הוא אחרי. אני מסתרת מאחורי חבורה של נושאי שלטים. הוא לא מתבלבל. אני מתכופפת וכורעת על המדרכה, בתקווה שהוא לא יראה אותי. אבל הוא כבר מכיר את התרגיל. אני פונה לרחוב רמב"ן, כדי לברוח ממנו ולחזור דרך בן מיימון. הרחוב חסום. הסמוי מבין שהוא לכד אותי. הוא מתקרב אלי מחייך. מתכנן לחפון את השדיים שלי כשיאזוק אותי. תמיד הוא עושה את זה. אבל בשנייה שהוא מנסה להניח עלי יד, מופיעים התלמידים הנהדרים שלי, שניסיתי להתחמק מהם, ומתייצבים מולו. תלמידות המחול מתחילות לרקוד. תלמידי התיאטרון מצטרפים אליהן. הסמוי קופא על מקומו. המופע מכשף אותו. הוא מתאושש ומנסה להידחק בין התלמידים. אבל הם לא מוותרים. הם רוקדים ושרים. הוא שולף תעודה וצורח: "אני שוטר". הם אווזים ידיים וממשיכים. כעבור רגע הוא מתייאש, עושה לעברי תנועה מגונה, והולך. התלמידים מחבקים אותי: "אנחנו איתך, הדס, באש ובמים. זאת גם המהפכה שלנו". אני מסתכלת באורי. אני יודעת שיהיו לנו ילדים נהדרים כאלה.

מעבר לדירתם של הדס ואורי. כמה שבועות לפני כן. אורי נכנס.

אורי: אבא שלך רוצה שאני אעבוד אצלו במפעל.

הדס: נפגשת איתו?

אורי: הוא חושב שאני צריך להפסיק להיות עובד סוציאלי.

הדס: הוא אף פעם לא אמר לי את זה.

אורי: הוא הציע עסקה. אני אפסיק לעבוד בעירייה, והוא ייתן לי ג'וב עם משכורת כפולה. הוא בז לעבודה שלי. הוא בז לערכים שלי. הוא בז לאנשים שזקוקים לי. ההשקעה ברווחה שלהם היא בזבז של המיסים שלו.

הדס: הוא לא מציע שום עסקה. הוא מנסה לעזור בדרכו. הוא קפיטליסט חזירי, אבל הוא גם תורם למחאה שלנו.

אורי: **(בכעס)** הוא תורם לה כדי שנרגיש חייבים לו.

הדס: אני לא מוכנה שתדבר עליו ככה, אורי. הוא אבא שלי. אני לא רוצה לנתק את הקשר איתו. אני לא יכולה לבחור בינך לבינו.

אורי: אני כבר בחרתי. אני עובד סוציאלי, ואני אישאר עובד סוציאלי. **(פונה לצאת)**

הדס: גם אני בחרתי.

אורי: **(הוא עוצר)** במה?

הדס: הפסקתי לקחת גלולות.

- אורי: את רוצה לעשות עכשיו ילד? עם עובד סוציאלי?
הדס: כן.
אורי: שהוא מרוקאי משדרות? שאבא שלו משגיח כשרות במשחטה של עופות, ואימא שלו לא יודעת קרוא וכתוב?
הדס: היינו כבר בדיון הזה, אורי. אתה הבן אדם הכי נהדר שאני מכירה.
אורי: אני לא בטוח שההורים שלך חושבים ככה. אני שומע את ההתנשאות שלהם בכל מילה.
הדס: אתה אומר את זה כי אתה לא רוצה לעשות איתי ילד.
אורי: אני רוצה לעשות איתך ילד. רוצה מאד. וכשאני רואה כמה את רוצה, אני רוצה עוד יותר. אבל אני רוצה לגדל אותו רחוק מן ההורים שלך.
הדס: עזוב כבר את ההורים שלי. הוא יהיה שלנו. לא שלהם. אם אתה באמת רוצה, אז בוא לעזאזל נעשה אותו... **(הם מתחבקים)**

חזרה להווה הבימתי. רחוב המלך ג'ורג'. רחמני, שלומי ואסנת ופונים לקהל.

- רחמני: אני מצטרף לשורה הקדמית של השוטרים שחוסמת את התהלוכה. אני בעיקר דוחף, אבל גם מפיל על הכביש את מי שדוחף אותי. את מי שמתנגד אני מְכֶה. פה ושם סטירה, פה ושם אגרוף. אסור לנו לסגת.
שלומי: שלושה או ארבעה מפגינים מושכים אותי לעבר המדרכה, כדי שהאחרים יוכלו לעבור ברחוב. אני נאבק בכל הכוח. אני בועט. אני הודף בכתפיים. כשאני רואה שאני לא מצליח להיחלץ מן הלפיתה שלהם, אני נותן לאחד מהם ראסייה בפנים. האף שלו מתחיל לדמם. הוא מרפה ממני כדי לנגב את הדם.
אסנת: עכשיו גם אני חוטפת מכה. אני לא מפחדת. אני לא חושבת. אני דוחפת. אני צורחת. אני מקללת. אני נזהרת מגברים שלא מסתכלים לי בעיניים. גברים כאלה מסוגלים להכניס לי ברך בבטן.
רחמני: כבר איבדתי את הסבלנות. הסימפטיה אל הצעירים האלה התפוגגה. במקומה הולכת ותופחת שנאה. אני מכה בכל הכוח. ברגע שנצליח לחסום את התהלוכה, נחזור לפזר את האידיוטים שרוצים לישון בכיכר.
שלומי: אני יודע שאני צריך להיזהר. מנוול אחד מתגרה בי כדי שאכניס לו אגרוף, והחבר שלו יצלם אותי. אני מעיף לחבר את הטלפון, אחר כך מכניס למנוול אגרוף.

אזור בלפור. נכנס יותם, בנה של פנינה – משוחק בידי רמי - ופונה אל אורי.

- יותם: מה אתה עומד כאן ככה? למה אתה לא בתהלוכה?
אורי: אני מנסה לשכנע אנשים להישאר כאן עד הבוקר. למה אתה לא שם?
יותם: קיבלתי פרוטזה חדשה. עוד לא התרגלתי אליה. דחיפה קלה ואני נופל.
אורי: תשמור על עצמך.
יותם: אני משתדל. אבל אל תעבוד עלי. אתה לא משכנע אף אחד. אתה מסתובב ובודק. אל תגיד לי שאתה לא מתכנן משהו. משהו גדול יותר מלשיר ולרקוד עד הבוקר. שמעתי אותך אומר שהלילה תתחיל המהפכה.
אורי: אני לא מתכנן שום דבר.

- יותם: המחאה הזאת היא הדבר הכי חשוב בחיים שלי, אורי. אני לא רוצה שום הנחות בגלל הפרוטזה. דווקא בגללה יש לי מוטיבציה יותר גדולה. ואתה יודע שאני לא מפחד מהמשטרה.
- אורי: לכן אני כל כך דואג.
- יותם: אתה רוצה שאני אתחיל את המהפכה בעצמי? אני יכול לשפוך בנזין על הבגדים שלי ולהדליק גפרור? אין לי הרבה מה להפסיד.
- אורי: יש לך הרבה מאד. תקשיב טוב. כשהתהלכתי תגיע לרחוב בן יהודה, תבוא הנה למחסום. ואני מזהיר אותך. אתה לא מדבר על זה עם אף אחד.

יותם יוצא. נכנס מאיר, השף של משפחת רוה"מ – ישוחק בידי עומר - בידו תיק.

- מאיר: **(לקהל)** אחת עשרה בלילה. טלפון מאב הבית בבלפור. הם רוצים ארוחת ערב. "בשעה כזאת?", אני שואל. "כן. עכשיו. הגברת רעבה. גם הילדים. הם לא אכלו שום דבר כל היום". "שיזמינו משלוח הבייתה", אני אומר. והוא אומר לי: "אני אשלם לך כפליים". או-קיי. אני מכניס את הסינר והכובע לתיק, ויוצא לדרך.
- אורי: פתאום אני רואה מישוהו מנסה לעבור את המחסום. השוטרים אומרים לו: "רק רגע. אנחנו רוצים לבדוק עם הקצין". זה דווקא מעניין אותי. **(ניגש אל מאיר)** מה העניין? לא נותנים לך לעבור?
- מאיר: לא.
- אורי: אתה גר ברחוב הזה?
- מאיר: אני עובד פה.
- אורי: אצל מי?
- מאיר: מה אכפת לך?
- אורי: אצל מי אתה עובד?
- מאיר: זה לא ענייני.
- אורי: אתה המלשינון של ראש הממשלה. צילמת אותנו ואתה הולך לדווח?
- מאיר: מה פתאום? מי אתה בכלל? מה אתה חוקר אותי?

אורי חוטף את התיק, פותח אותו, ומגלה בתוכו מדי שף.

- אורי: אתה שף? אתה השף שלהם? **(מאיר לא עונה. אורי פונה למפגינים)** הוא השף שלהם. הוא הולך עכשיו לבשל בשבילם ארוחת ערב.
- רמי: מה אתה הולך לבשל? **(מאיר לא עונה)** מה אתה הולך לבשל?
- דנה: אם אתה לא אומר, אנחנו לא נותנים לך לעבור.
- מאיר: אני צריך עבודה. המסעדה שלי נסגרה.
- רמי: מה אתה הולך לבשל להם?
- מאיר: רדו ממני כבר.
- רמי: אם אתה לא אומר, אני שובר לך את היד.

הוא תופס את מאיר בידו ומעקם אותה. אורי מצלם את הסצנה בטלפון שלו.

- מאיר: בסדר, בסדר. אני אגיד לכם. מנה ראשונה כבד אווז צלוי ברוטב בצל ויין.

דנה: והמנה העיקרת?
מאיר: פילה בקר ברוטב פטריות, עם אספרגוס בחמאה.
דנה: והקינוח?
מאיר: גלידה עם פטל ואוכמניות.
רמי: זה מה שהם אוכלים?
אורי: תנו לו ללכת. בבוקר כל המדינה תדע מה אכלו שם הלילה.
מאיר: מי אתה שתטיף לי מוסר? לך תזדיין. אני בקושי חי. יש לי הורים זקנים, אישה בהיריון ושלושה ילדים. אני מוכן לבשל גם בשביל נבלות כמוכם כדי להאכיל אותם.

הוא חוטף את התיק שלו ויוצא. רח' המלך ג'ורג'.

אסנת: בתוך הרעש והדחיפות והמכות אני לא מסוגלת לחשוב. אני כבר לא מרגישה שום דבר. אני יודעת רק שאני שוטר. אני בתפקיד. אני עושה מה שצריך, ועד עכשיו לא ריסקתי לאף אחד את הפרצוף.
שלומי: לאט-לאט אני מתחיל להתעייף. רוב השוטרים סביבי מותשים. אבל אין לי ברירה. אני לא יכול לוותר. אם המחאה הזאת תפיל את הממשלה ותשתלט על המדינה, הם יפנו את כל ההתנחלויות. מצפון עד דרום. אני לא נלחם כאן רק על הבית שלי. אני נלחם למען הארץ כולה. אישה שופכת קמח על הראש שלי. אני לא מסוגל לראות שום דבר. "רחמני! צריך להביא פלוגה עם אלות!"
רחמני: עדיין לא. יהיו עשרות פצועים. עוד קצת מאמץ. (לקהל) אני הולך על חבל דק מאוד. אם אני לא מפזר את התהלוכה הזאת, הקידום שלי יעצר. אבל הוא יעצר גם אם אני מפעיל עכשיו אלות... (לשוטר השוטרים) החזיקו מעמד. אסור לתת להם להתקדם. אם הם יגיעו לרחוב בן יהודה, הם ישברו חלונות ראווה. הם יפרצו לבנקים. ישדדו חנויות. ישרפו מכוניות...
גדי: אל תסית נגדנו, רחמני. אנחנו לא פורצים ולא שודדים. גם אם נפריע לתנועה במשך שעה, ההפרעה תהיה מידתית.
רחמני: אני קובע כאן מה מידתי.
ארנון: רחמני, אם תכילו את התהלוכה הזאת, היא תסתיים בשקט. אם תפעילו אלימות, תקבלו אלימות יותר גדולה.
פנינה: תגיד לשוטרים שלך שאף אחד לא רוצה להתעמת איתם. האנשים האלה מוחים נגד הממשלה. לא נגד המשטרה.
דפנה: הנערים והנערות שחוטפים כאן מכות, ישנאו שוטרים כל החיים שלהם.
רחמני: יש לי כבר דוקטורט בהפגנות. אם ניתן לתהלוכה הזאת לעבור, מחר תהיה כאן עוד אחת, ומוחרתיים עוד שתיים. שום ממשלה לא יכולה למשול כשיש נגדה הפגנות כאלה.
גדי: (במגפון למפגינים) המשטרה עושה הכל כדי לפזר אותנו. אנחנו לא מוותרים על זכותנו למחות, אבל לא ניגרר לאלימות. כששוטר תוקף אתכם, הצליבו ידיים מעל לראש. הכוח שלנו הוא בצדק שלנו.

פלאשבק לחדר חקירות. כמה שבועות לפני כן. שלומי ואסנת חוקרים את ארנון.

- ארנון: מה קרה לכם? השתגעתם? זאת הפעם השישית שאתם חוקרים אותי.
 אסנת: השכנים בבלפור התלוננו שוב.
 ארנון: כל בתי המשפט אישרו את המחאה שלנו.
 שלומי: בדקנו בטלפון שלך. אתה מנהל את ההפגנות. אתה קובע את המקום והזמן.
 אתה מודיע למפגינים.
 ארנון: אני לא קובע שום דבר. יש לי דף פייסבוק. בכל שבת בבוקר אני שולח פוסט, וקבוצות אחרות מצטרפות.
 אסנת: ומי מחליט על התהלוכות למרכז העיר?
 שלומי: מי קובע מתי הן יוצאות? מי קובע את המסלול שלהן?
 ארנון: אף אחד לא קובע שום דבר. מישוה נוטל יוזמה. אחרים צועדים אחריו.
 אסנת: יש בטלפון שלך מאות התכתבויות עם ראשי קבוצות, שבהן אתה נותן להם הוראות.
 ארנון: אנחנו מתאמים את השעה של ההפגנה. מזמינים אמבולנס. מתחלקים בהוצאות של ההסעות. של ההגברה. מחלקים את האחריות על הנזק אחר ההפגנה.
 שלומי: מה אתה, רס"ר מפקדה? אתה תת אלוף. היית מח"ט גולני. מפקד אוגדה.
 ארנון: אני אזרח שאכפת לו. אף אחד לא בחר בי. אף אחד לא נתן לי סמכות.
 אסנת: כל המפגינים מקבלים את המנהיגות שלך.
 ארנון: אתם באמת לא מבינים שום דבר. זה דור אחר. הם עושים מה שהם רוצים. לפעמים הם בלתי צפויים. לפעמים הם בלתי הגיוניים. לפעמים הם בלתי אחראיים. זה הכוח של המחאה וזאת החולשה שלה. לו הייתי מנהל אותה בדרך שלי, היא כבר מזמן הייתה נכשלת.

חזרה אל ההווה הבימתי. אזור בלפור. נכנס מחמוד, צעיר ערבי – משוחק בידי רמי - בידו דגל פלסטיני, ופונה לקהל המפגינים.

- מחמוד: קהל נכבד, שמי מחמוד. אני מנצרת. דוקטורנט בפסיכולוגיה פֶּעֶכְרִית. רוב החברים שלי מאמינים בשותפות יהודית-פלסטינית במאבק לשלום, לשוויון, ולצדק חברתי. הם רצו לבוא הנה, אבל לא הרגישו רצויים. אני לא מוותר. לא על זכויות ולא על חובות. אנחנו חייבים להשתתף במאבק להקים ממשלה חדשה שתקדם את החינוך ואת התעסוקה אצלנו, ותפעל נגד ארגוני הפשיעה, ששולטים בעיירות ובכפרים שלנו, ובעיקר, תפעל לסיום הסכסוך הארור בינינו לבינכם. רוב העם הפלסטיני רוצה בפתרון שתי המדינות. אתם יודעים את זה, אבל מתכחשים לזה, כדי להמשיך את הכיבוש. אתם אומרים שאין לכם שותף, כי אתם מסרבים להיות שותפים...
 שלומי: אתה לא תניף כאן את הדגל הזה!!

הוא גורר אותו אל מחוץ לבמה. המפגינים חוזרים לְמִיָּצָג "מדינת החיות", ומציגים את הפרק השני שלו, המתרחש לאחר שהחזיר זכה בבחירות. עומר משחק את החזיר. הדס ודנה משחקות שתי כבשים, רמי משחק סוס, דפנה משחקת פרה, אורי משחק כלב, פנינה משחקת תרנגולת, וגדי משחק ברווז.

- חזיר: חיות יקרות, כפי שכולנו רואות, מצבנו מעולם לא היה טוב יותר. אנחנו משגשגות, אנחנו חזקות, אנחנו מעצמות-על. חזירים מכל העולם באים ללמוד ממני לנהל מדינה.
- סוס: סליחה, אבל אני רעב. גם הסוסה והסייחים שלי רעבים.
- כבשה א': נגמר החציר.
- פרה: נגמרה השעורה.
- סוס: ואתה אוכל על חשבוננו.
- כבשה ב': אתה משמין על חשבוננו.
- כלב: אתה חוגג על חשבוננו.
- חזיר: על חשבונכם?! אני עושה לכם טובה, שאני מנהיג אתכם ומביא לכם שגשוג כזה.
- ברווז: כן. בטח.
- תרנגולת: כן, כן. בהחלט.
- חזיר: ואם אני מביא לכם שגשוג כזה, אז מגיע לי לאכול ולשתות על חשבונכם. ולחגוג על חשבונכם. מגיעה לי גם עמלה על העסקאות שאני עושה למענכם.
- כבשה א': חשבתי שכל החיות שוות. שמגיע לנו מה שמגיע לך.
- חזיר: כל החיות שוות, אבל יש כאלה ששוות יותר.
- כבשה א': ממת? אף פעם לא הסכמנו על כך.
- חזיר: סליחה?! את חושדת בי במשהו? (מוציא אקדח ויורה בה)
- כל החיות: (בבהלה) יחי החזיר! יחי החזיר!

הדס ואורי פונים שוב לקהל.

- הדס: חברות וחברים, אנחנו מקווים שאתם ממשיכים איתנו במחאה עד הבוקר.
- אורי: רוב השכנים מכירים בחשיבות של המחאה הזאת. הם הכינו נקודת חלוקה של מים וסנדוויצ'ים ליד המזרקה.
- הדס: גם המסעדות בסביבה נשארות פתוחות.
- אורי: אנחנו נראה לממשלה שהחברה האזרחית לא נכנעת ולא מוותרת על הזכויות שלה.
- הדס: אנחנו לא חייבים לחכות לבחירות כדי להיאבק על הדרישות שלנו.
- אורי: בבוקר השרים יראו את הקולות שעולים מכאן.
- הדס: הם ינסו להיפגש איתנו.
- אורי: לא תהיה להם ברירה.
- הדס: הם יהיו מוכרחים לנהל איתנו משא ומתן.
- אורי: כבר מחר הארץ הזאת תהיה קצת יותר טובה. (להדס) יש לי הרגשה שהכיכר כבר לא כל כך מלאה.
- הדס: עוד מעט התהלכתי תחזור והיא תתמלא.
- אורי: אני לא בטוח. יותר מדי אנשים עוזבים.
- הדס: אפילו אם רק חצי מהם יישארו זאת הצלחה כבירה.
- אורי: אני מקווה שהמשטרה תתחיל לפנות אותנו בכוח. זה דווקא ישכנע אנשים רבים יותר להישאר.

הדס: השתגעת? אני מקווה מאד שהיא לא תפעיל שום כוח. ואתה לא עושה שום פרובוקציות, אורי.
אורי: ודאי שלא.

פלאשבק לדירה של אורי והדס. כמה שבועות לפני כן. אורי נכנס.

אורי: התקשרתי אליך ברגע שהשתחררתי מהמעצר. למה לא ענית? **(היא לא עונה)** למה את כועסת כל כך? **(היא לא עונה)** כשהחלטנו לאזוק את עצמנו למחסום, חיפשתי אותך. ניסיתי להתקשר אליך. כנראה שלא הייתה קליטה... **(היא לא עונה)** כשהמשטרה עצרה אותנו, ראיתי אותך מרחוק. קראתי לך. לא שמעת? **(היא לא עונה)** לא בא לי לריב עכשיו, דסי. היה לנו לילה קשה במעצר. לא ישנתי. עקצו אותי פשפשים בכל הגוף...
הדס: ראיתי איך השוטרים חותכים את האזיקים שלכם, איך הם מכים אתכם. גם אם המשטרה שלכם צודקת, הדרך לא נכונה.
אורי: היא לא נכונה?! העירייה שלחה הודעות פיטורים לעובדים הסוציאליים האלה בלי שום התראה. קשרנו את עצמנו למחסום כי המשטרה ניסתה לפזר אותנו בניגוד לחוק.
הדס: ראיתי איך נאבקות בשוטרים. אף פעם לא ראיתי אותך כל כך אלים.
אורי: היינו עשרה עובדים סוציאליים, אזוקים זה לזה. לא הייתה לי ברירה.
הדס: תמיד דיברנו רק על התנגדות פסיבית.
אורי: אפילו המשטרה לא האשימה אותנו באלימות.
הדס: הספיק לי מה שראיתי.
אורי: בסדר. את צודקת. איבדתי שליטה. אבל למדתי את הלקח. זה לא יקרה יותר.
הדס: אני כבר לא מאמינה לך.
אורי: גם אני לא מאמין לך. לו היית במקומי, היית נאבקת בדיוק כמוני.
הדס: עד שהשוטרים מתחילים במעצרים.
אורי: גם את התנגדת למעצר הרבה פעמים.
הדס: לא תמיד זה הכרחי. לו הייתם מתפזרים וחוזרים למחרת, העירייה הייתה מנהלת איתכם משא ומתן. מאז שהתחלנו במחאה התבגרנו קצת. הגיע הזמן להיות קצת יותר חכמים.

חזרה להווה הבימתית. רח' המלך ג'ורג'. שלומי עוצר את יותם בנה של פנינה, אשר ישוחק בידי רמי.

שלומי: **(אל יותם)** היי, אתה. עזור.
פנינה: עזוב אותו. מה אתה רוצה ממנו? מה הוא עשה?
שלומי: אל תתערבי.
פנינה: זה הבן שלי.
יותם: עזבי אותו, לפני שהוא עוצר גם אותך.
פנינה: מה הוא עשה? במה הוא חשוד?
שלומי: עופי לי מהעיניים. את לא רואה שאת מפריעה לי?
פנינה: אל תדחוף אותו. הוא נכה צה"ל. הוא איבד רגל בעזה.

אבל שלומי דוחף את יותם, ויותם נופל. פנינה ממהרת לסייע לו לקום.

פנינה: מה עשית, יותם?
 שלומי: הוא ניסה לִנְקֹב את הצמיגים של המכת"זית.
 יותם: סילון המים שלה קורע את העיניים. אני מוכן לעמוד על זה למשפט.
 פנינה: שמעת? הוא לא מכחיש. קח את הפרטים שלו. אני אביא אותו מחר לתחנה.
 שלומי: את מתעקשת שנעצור גם אותך?
 יותם: די, אימא. עזבי אותי.
 פנינה: **(מצלמת)** אני מזהירה אותך. אם יקרה לו משהו, אני אגיש תלונה במח"ש.
 שלומי: סתמי כבר את הפה שלך. **(גורר אותו החוצה)**
 פנינה: תיזהר עליו!
 הדס: **(לקהל)** באותו הרגע פוגע בי סילון המים של המכת"זית. אני מוטלת לכביש. מנסה לקום. סילון המים מפיל אותי שוב. הקהל סביבי מתחיל לברוח. אני לא חושבת הרבה. אני לא יודעת מאיפה יש לי אומץ. אני קמה ורצה לעבר המכת"זית. במשיכה אחת אני מורידה את הגלימה של מריאן, פושטת את התחתונים, ומתחילה לרקוד מולה עירומה. השוטרים במכת"זית נדהמים ומפסיקים להתיז.
 אורי: המכת"זית מפסיקה להתיז, אבל ממשיכה להתקדם לעבר הדס. אני מזנק על הפגוש. מטפס על מכסה המנוע. דופק על השמשה. צורח לנהג: עצור!
 ארנון: אבל הנהג לא עוצר. והמכת"זית מתקרבת אל הדס.
 הדס: ואני אומרת לעצמי שלנהג לא יהיה אומץ לדרוס אותי.
 ארנון: ואני לא סומך על הנהג, ולא על הדס, ואני משתטח ונשכב מתחת לגלגלים של המכת"זית. היא נעצרת. השוטרים מזנקים אלי. מנסים למשוך אותי מתחתיה. אני נאחז בכל הכוח בציר של הגלגלים. ופתאום אני שומע קצין משטרה קורא לי במגפון: המח"ט, זה גילי מרציאנו. הייתי מ"פ אצלך בסירת. נתת לי צל"ש באינתיפאדה השנייה. עכשיו אני קצין המבצעים של המרחב. אני מבקש שתצא מתחת למכת"זית. אני נותן לך את המילה שלי שלא נפעיל אותה נגדכם. ואני שומע אותו, ומאמין לו.
 אורי: כשהמכת"זית עוצרת, אני קופץ ממנה ורץ אל הדס.
 הדס: אני מתלבשת ואנחנו ממהרים להיבלע בקהל.

נכנס מחמוד - משוחק בידי רמי – ופונה לקהל.

מחמוד: חשבתי שאני הפלסטיני היחידי כאן, אבל גיליתי שיש עוד אחד, משכם, שמבשל במסעדה למטה ברחוב. וגם הוא רוצה לספר לכם כמה דברים.

הוא מציג את בסאם (40) שישוחק בידי עומר.

בסאם: קוראים לי בסאם. אני מדבר כאן למרות שאני יודע שעוד רגע השוטרים יעצרו אותי. אבל כבר עברתי כל כך הרבה במשטרה, שלא אכפת לי. שש שנים ישבתי בכלא בגלל שזרקתי אבנים על חיילים. כשהשתחררתי, אמרתי לאשתי: "די נלחמתי מספיק. בואי נתחיל לחיות". עשינו חמישה ילדים,

בחדר וחצי, בלי מים וביוב. אבל הם גדלו ילדים טובים והלכו לבית ספר. לפני שלוש שנים הראשון, טארק, בן ארבע עשרה, הלך להפגנה, קיבל כדור בראש מחייל, ומת במקום. לפני שנתיים השני, יוסף, בן שתיים עשרה, ברח מהפגנה, קיבל כדור בעין משוטר והתעוור. לפני שנה הבת הגדולה, עיישה, בת עשר, יצאה מבית הספר, קיבלה כדור בגב ממתנחל, והיא משותקת במיטה. מאז הילדה הקטנה, פטמה, מפחדת לצאת מהבית, והילד הקטן, עזיז, לא מפסיק לבכות. אשתי נעשתה זקנה מרוב צער. אתם לא יודעים את זה, כי אתם לא רוצים לדעת, כי לא אכפת לכם... כי רק לכם מגיע חופש... ולכן אתם שותקים. ובגלל השתיקה הזאת, הידיים שלכם לא נקיות, ואתם יודעים את זה...

נכנס שלומי, ועוצר אותו.

שלומי: סתום ת'פה. אתה עצור.
מחמוד: עזוב אותו. אני הבאתי אותו הנה. תעצור אותי.
שלומי: סתום גם אתה ת'פה שלך.

שלומי אוזק את בסאם.

מחמוד: (לקהל) אל תתנו להם לקחת אותו. אם אתם לא נלחמים בשביל החופש שלו לדבר, אז איזו מין מהפכה זאת? החופש לדבר הוא רק בשביל יהודים?

אסנת מנסה לגרור את מחמוד החוצה. מחמוד לא מוותר.

מחמוד: עכשיו אתם מבינים למה פלסטינים באים הנה לנקום? בכל כפר שיש בו משפחה כמו של בסאם, הצעירים רואים את הסבל שלה, הדם שלהם מתחמם, והם באים והורגים. ובגלל שאין להם שום תקווה, הם גם מוכנים למות בשביל זה...

אורי והדס מנסים לחלץ את בסאם מידי שלומי.

אורי: מה הוא עשה? על מה אתה עוצר אותו?
הדס: יש לו אישור עבודה. הוא לא עבר על החוק. מותר לו לדבר.
אורי: אתה עוצר אותו בגלל שאתה יודע שהוא צודק.
הדס: עזוב אותו. אנחנו רוצים לשמוע אותו.
אורי: רוב האנשים כאן רוצים לשמוע אותו. הם מפגינים גם בשבילו. תקשיב להם. גם אם הם לא מודים בכך, הם יודעים שהם אחראים למה שקרה למשפחה שלו...

רחמני מתערב ומסייע לשלומי לגרור את באסם החוצה. אסנת גוררת את מחמוד אחריו. נכנסים כרמלה ואלי, אשר ישוחקו בידי פנינה ועומר.

כרמלה: **(לקהל)** ראיתם איך הם נלחמים בשביל הערבי הזה? בשבילנו הם לא יילחמו ככה. אבל אנחנו יותר הגונים ויותר נדיבים מהם. ביום שנהיה הרוב, בכנסת, בצבא, במשטרה, בבתי המשפט, אז הם כבר לא יתנשאו מעלינו, ואז כבר לא נצטרך לשנוא אותם, ואז סוף-סוף אפשר יהיה לחיות כאן ביחד בארץ הזאת. זאת תהיה המהפכה האמיתית... **(משתעלת)** די, אימא. תפסיקי. **(פונה לקהל)** אני מקווה שהבנתם אותה. ההפגנה הזאת היא הפרפור האחרון שלכם. אתם כבר לא מסוגלים יותר לנהל את המדינה. כל יום אנחנו כובשים עוד עמדה. דונם ועוד דונם. אתם הקמתם אותה, אבל מהר מאד היא תהיה שלנו. ברוח שלנו. במוסר שלנו, במסורת שלנו. במוסיקה שלנו. ואז נשתלב במרחב, נהיה ארץ ים תיכונית, ונחיה בשלום עם השכנים שלנו, כמו שחיינו איתם בארצות שלהם. בלי השנאה שלכם, שהביאה עלינו כל כך הרבה אסונות...

יוצא יחד עם כרמלה. מעבר לרח' המלך גורג'. דפנה פונה לקהל.

דפנה: אנחנו ממשיכות לצעוד ברחוב המלך ג'ורג'. מולנו, כאילו ארבה לנו, צצה פתאום שרשרת שוטרים חבושי קסדות. אני רוצה למנוע התנגשות. אני צועקת עצור. אני מנסה לבלום את ההולכים לצדי. אני נעמדת מולם. מבקשת. מתחננת. המרחק בינינו לבין השוטרים הולך ומתקצר. אני פונה לנשים סביבי: אפשר גם אחרת. לא בכוח. בהבנה. בחמלה. בפשרה. לפני שיישפך כאן דם. אני רואה שהן רוצות לעצור את התהלוכה, אבל המסה הגברית העצומה דוחקת אותן לשולי הרחוב. ובבת אחת כאוס. צרחות. דחיפות. מכות. אגרופים. בעיטות. אני נדחפת על ידי השוטרים. אני נהדפת על ידי המפגינים. יד מושכת בחולצה שלי. יד גוררת אותי בשיער. החולצה שלי נקרעת. החזייה נתלשת. אני צורחת: אני בהיריון. אני בהיריון. אבל אני כבר לא שומעת את הקול שלי. אני מנסה לחלץ את עצמי. אני נופלת. אני נרמסת ברגליים. שוטרים ומפגינים דורכים עלי. אני מתהפכת כדי להגן על הבטן. משמאלי חלון של בית קפה מתנפץ. מימיני נעקר פנס רחוב. שני צעירים משתמשים בו כדי להדוף את השוטרים. עֲצְרוּ. עֲצְרוּ. הפסיקו. אני מנסה לקום. אני שוב נהדפת. שוב נדחפת. אני מנסה לזחול ולהתרחק. בעיטה בראש. חשיכה גמורה. אחרי רגע אני פוקחת עיניים, ומוצאת את עצמי מוטלת על המדרכה.

ארנון: **(מסייע לה לקום)** דפנה? דפנה? את בסדר? יורד לך דם. **(מנגב את הדם ממצחה)** אולי אנחנו מפנים אותך מכאן? את רוצה שאני אזעיק אמבולנס? אני בסדר.

דפנה: שבי רגע. תנוחי. באיזה חודש את?

ארנון: עזוב אותי. אני בסדר גמור.

דפנה: אני רוצה שרופא יבדוק אותך.

ארנון: לא צריך.

דפנה: אני לא משאיר כאן פצוע. עוד רגע האמבולנס יגיע. הרופא יחליט אם צריך לפנות אותך. אל תתווכחי איתי, בבקשה.

- גדי: **(לקהל)** האלימות של המשטרה הולכת וגוברת. השוטרים מכים כל מי שעומד לפניהם. גברים. נשים. ילדים. עשרות נהדפים על ידי הפרשים. מישוהו עלול להיהרג. אני לוקח את המגפון וקורא: לשכב על הכביש. לאחוז ידיים! לשיר! השוטרים לא מוכנים להכיל גם את זה. הם גוררים אותנו אל המדרכה. את מי שמתנגד, הם משליכים לניידות. פתאום מתנפלים עלי חמישה שוטרים. "הנה גדי שריקי", הם צועקים. עשרים מפגינים מקיפים אותי. אבל השוטרים לא מוותרים. הם מפילים אותי על הרצפה. הראש שלי נחבט במדרכה. הם נשכבים עלי. אני מנסה להתחמק. אני בועט. אני מכה באגרופים. אני נושך שוטר בירך. החברים שלי מנסים לקרוע אותי ממנו. אני מרגיש דם נוזל על המצח. אני מורח את הדם על הפנים. אני מורח את הדם על השוטרים. הם נבהלים. הם חושבים שאני מדביק אותם באיזו מחלה. הם עוזבים אותי ומתרחקים...
- רחמני: התהלוכה עדיין מנסה להתקדם. מאות מצטרפים אליה. אני מזעיק עוד תגבורת. מפקד המחוז אוסר עלי להפעיל פלוגות עם אלות. השוטרים בשורה הראשונה מותשים. אני מחליף אותם בשוטרים רעננים. אני מעריך שעוד כמה דקות גם המפגינים יותשו.
- אסנת: אני מתנשמת בכבדות. אני בקושי עומדת. אני לא מסוגלת לדחוף. לא מסוגלת להכות. אני מוכרחה לשתות, אבל הבקבוק שלי ריק. "מים, מים", אני לוחשת. אף אחד לא שומע. אני כבר לא יודעת מה אני עושה כאן. אני רבוט. לא מסוגלת לחשוב. יש לי סחרחורת. לפני שאני נופלת, אני נאחזת במפגין שמולי. הוא תומך בי, מושיב אותי על ספסל רחוב. נותן לי בקבוק מים. "אני רופא" הוא אומר. "את רוצה שאני אזעיק אמבולנס?" אני לא עונה. הוא בודק את הדופק שלי. "נוחי כמה דקות" הוא מציע. אני מבובלת לגמרי. איך אני אדחוף אותו עכשיו? איך אני אכה אותו? אני נשבעת לעצמי שאני לא אבוא יותר לכיכר הזאת...

תמונה רביעית - הפריצה

כיכר בלפור. אורי והדס.

- אורי: אנחנו חייבים להחליט מהר, דסי. אלפים עוזבים. עד הבוקר לא יישארו כאן הרבה.
- הדס: כבר החלטנו. מי שרצה לעזוב, עזב. מי שנשאר, יישאר עד הבוקר. המחאה הזאת תהיה מספיק חזקה, גם אם יהיו בה רק עשרת אלפים.
- אורי: אם אנחנו רוצים להשפיע, אנחנו צריכים לעשות משהו יותר משמעותי.
- הדס: כמו מה?
- אורי: **(בהיסוס)** כמו למשל, לפרוץ לבלפור.
- הדס: לפרוץ לבלפור?!
- אורי: רק לחצר.
- הדס: השתגעת? למה? מה נשיג בזה?
- אורי: נציג שם את הדרישות שלנו, וכל המדינה תקשיב.
- הדס: איך נפרוץ? עם מי?

- אורי: המשטרה שלחה את רוב הכוחות שלה אל התהלוכה. נשארו רק חמישה שוטרים ליד המחסום. אם נגייס חמישים אנשים, נצליח לעקוף אותם.
- הדס: איפה נמצא עכשיו חמישים איש?
- אורי: יש כאן אלפים שלא הצטרפו לתהלוכה, כי הם יודעים שלא יצא ממנה שום דבר.
- הדס: אם כל הקהל הזה יישאר לישון כאן...
- אורי: זה ירדים את המחאה, במקום להעיר אותה.
- הדס: ומה נעשה עם המאבטחים של ראש הממשלה?
- אורי: הם בסך הכל שמונה.
- הדס: אתה בטוח? בוא נחשוב עוד רגע.
- אורי: כבר חשבתי.
- הדס: ולא אמרת לי?
- אורי: לא הייתי בטוח.
- הדס: ועכשיו אתה בטוח?
- אורי: חמישים איש קופצים בבת אחת מעל למחסום. אנחנו לא חמושים. המאבטחים לא יעזו לירות בנו. הם יודעים איזה כעס זה יעורר בכל הארץ. לפני שהם יבינו מה קורה, אנחנו ניכנס דרך שער הולכי הרגל. **(היא מהססת)** אני לא עושה את זה בלעדייך, דסי. יעצרו אותנו. אבל בתוך יום-יומיים נשתחרר. ראש הממשלה חייב לדעת שאנחנו רציניים. שהוא צריך להתחשב בדרישות שלנו...
- הדס: מישוהו שם עלול לחשוב שאתה מסוכן...
- אורי: לכן אני רוצה שתהיי איתי. כדי שאני לא אעשה שטויות.

הוא מחבק אותה. פלאשבק לרחבה לפני תחנת משטרה בירושלים. אורי שובת רעב כבר ארבעה ימים. הדס לידו.

- הדס: אף אחד כבר לא מדבר על שביתת הרעב הזאת. גם רוב אלה שתמכו בכם ביומיים הראשונים, הפסיקו לבוא. **(אורי לא עונה)** המשטרה תשמח אם כולכם תמותו.
- אורי: כשמישהו יהיה בסכנת מוות אנחנו נפנה אותו לבית חולים.
- הדס: אותך כבר היה צריך לפנות אתמול.
- אורי: אנחנו נפסיק לשבות כשהרופאים והאחיות האלה ישוחררו ממעצר.
- הדס: בית המשפט אישר את המעצר שלהם.
- אורי: הוא טעה. המחאה נגד התנאים בבתי חולים לחולי נפש מוצדקת לגמרי.
- הדס: תמיד אמרנו שאנחנו סומכים על בתי המשפט.
- אורי: את אמרת.
- הדס: בבקשה, אורי. אני דואגת לך. אתה גם לא שותה מספיק.
- אורי: אני שותה כמה שצריך.
- הדס: הבאתי לך חתיכת שוקולד. אף אחד לא ישים לב.
- אורי: אני לא רוצה.
- הדס: אם אתה לא אוכל, אני הולכת. **(הוא לא עונה)** דסי, אורי. בבקשה. אם יקרה לך משהו, אני ארגיש אשמה כל החיים שלי.
- אורי: אני לא אפקיר את הרופאים והאחיות האלה עכשיו.

הדס: למה? כדי להוכיח לאשכנזים שאתה יותר רדיקלי מהם? שהסטנדרטים שלך יותר גבוהים משלהם?

אורי: את באמת חושבת שמרוקאי מוחה נגד עוולה רק בגלל שהוא מתחרה באשכנזים?

הדס: מה קרה לך? השתגעת?

אורי: כנראה.

חזרה אל ההווה הבימתי. עומר, רמי ודנה מציגים את המערכה השלישית של מייצג מדינת החיות. עומר משחק את החזיר, רמי משחק את הסוס ודנה משחקת כבשה.

סוס: אדוני החזיר, המיליציה שלך נכנעה. החיילים ברחו. אתה שבוי עכשיו בידי המהפכה, ואתה עומד למשפט החיות.

כבשה: התביעה מאשימה אותך בהשתלטות על המדינה, בפגיעה בחירות שלנו, בשוויון ובאחווה בינינו, ובהחלשת המערכת המשפטית.

חזיר: אני דוחה את כל ההאשמות האלה.

אורי והדס פונים אל עומר, רמי ודנה.

אורי: מצטערים להפריע, אבל אנחנו צריכים אתכם.

עומר: מה קרה?

אורי: אנחנו פורצים לבלפור.

רמי: לבלפור?! זאת התאבדות, אורי.

הדס: זאת לא תהיה פעולה אלימה. אנחנו לא נתעמת עם המאבטחים.

אורי: נעמוד שם בחצר, מול החלונות, ונציג לממשלה את הדרישות שלנו.

דנה: איזה דרישות?

הדס: אנחנו רוצים חברה שמבוססת על חמלה.

אורי: חברה שבה כולם יכולים לחיות בכבוד.

הדס: חברה מבוססת על צדק. על סולידאריות.

עומר: רעיון אדיר. נדרוש גם הזדמנויות שוות לשכבות המצוקה, למזרחים,

לערבים. לפליטים.

דנה: המשפחה שלי צריכה שיגדילו את שכר המינימום ואת הקצבאות לקשישים.

אורי: בסדר גמור.

דנה: זכויות שוות לנשים. גם שכר שוויוני וקידום שוויוני.

הדס: בטח.

רמי: איך נפרוץ? יש בשער מאבטחים. אנחנו לא יחידת קומנדו.

אורי: גם אם יעצרו עשרה, ארבעים ייכנסו.

עומר: אני איתכם.

דנה: גם אני.

רמי: גם אני רוצה חברה שמבוססת על צדק וסולידאריות. אבל אני שחקן. אני

נאבק באמצעות האמנות שלי. להיות או לא להיות, זאת השאלה. אני לא

מסוגל להחליט. אתם אמיצים או טיפשים? אני חכם או פחדן? תנו לי רגע

לחשוב...

מעבר לאזור רח' המלך ג'ורג'. רמי מתקרב אל ארנון. ארנון פונה לקהל.

ארנון: ופתאום מגיע אלי פעיל שלנו.
רמי: אורי וחברים שלו הולכים לפרוץ לבלפור.
ארנון: אתה בטוח?
רמי: הם ניסו לגייס אותי. הרבה אנשים כבר הצטרפו אליהם.
ארנון: אלוהים אדירים. **(לפנינה)** הזעיקי מיד את כל המתנדבות שלך. **(לדפנה)**
איך את מרגישה?
דפנה: בסדר גמור.

הוא מסייע לדפנה לעמוד. ארנון, דפנה ופנינה פונים אל אורי והדס.

ארנון: **(לאורי)** זאת פרובוקציה חסרת סיכוי, אורי.
דפנה: אתם לא יכולים לקבל החלטה כזאת בעצמכם.
אורי: זאת ההחלטה הכי נכונה שיכולנו לקבל כאן היום.
ארנון: המשטרה תזעיק תגבורת. השוטרים לא יעשו חשבון.
פנינה: אנחנו לא נוכל להגן עליכם.
הדס: אם תצטרפו אלינו, נהיה הרבה יותר בטוחים.
דפנה: הציבור איתנו בגלל שאנחנו שומרים על החוק.
ארנון: המשטרה לא תרשה לנו להפגין כאן יותר.
פנינה: יש פה עשרות סמויים. הם יעצרו אתכם ברגע שתתקרב למחסום.
ארנון: המאבטחים שלו יירו בכם אם חיה!
אורי: אם אנחנו רוצים מהפכה, אנחנו צריכים להסתכן למענה. אף אחד לא יגיש לנו אותה על מגש של כסף.

רחמני נכנס ופונה לקהל. אורי והדס מתרחקים ומסתתרים מאחורי עומד ודנה.

רחמני: פתאום אני מקבל דיווח מהמודיעין על התוכנית של המטורפים האלה לפרוץ לבלפור. אני מזעיק את כל הכוחות שבשטח, מבקש תגבורת ממפקד המחוז, ומתחיל לרוץ אל הכיכר.
שלומי: עכשיו הדם שלי רותח. זאת הפיכה. על גופתי המתה. אני טוען את האקדח שלי, ורץ אחרי רחמני.
אסנת: אין לי ברירה. אם אני נשארת כאן, יפטרו אותי. אני קמה מהספסל, שותה קצת מים, והולכת אחריהם.

רחמני מתקרב אל ארנון.

רחמני: תשמע לי, תת אלוף. הייתי צריך לעצור אותך על הפרעת הסדר הציבורי, אבל אני נותן לך עוד הזדמנות. אם אתם לא מתפזרים, אני מכניס הנה פלוגה עם אלות שתשבור לכם את העצמות.
ארנון: אני אעשה מה שאני יכול.
אורי: **(להדס)** רחמני מדבר עם ארנון. המשטרה עלתה עלינו.

פנינה: אני מרכזת את כל המתנדבות שלנו, ומבקשת מהן לחצוץ בין המפגינים לשוטרים. אני מקווה שלא נצטרך לחסום אף אחד בגופנו.
 ארנון: אני רוצה לדבר עם אורי. אני מחפש אותו בין המפגינים. הוא איננו.
 הדס: (לאורי) ארנון מחפש אותנו. שים עליך בנדנה.
 אורי: (פונה אל עומר ודנה) אפשר לשאול מכם את המסכות לכמה דקות?

עומר ודנה נענים. אורי נוטל מסכה של סוס. הדס נוטלת מסכה של כבשה. הם רוקדים לפני המחסום.

רחמני: (לקהל) הכוחות שלי הולכים ומתרכזים סביב הכיכר. עוד רבע שעה הם יהיו מוכנים. אני חייב להרוויח זמן. (לארנון) נשארו לך שלוש דקות.
 דפנה: אני מודיעה לנשים שלי להתפזר מיד. אנחנו לא ניתן גיבוי למטורפים האלה.
 ארנון: אם תישארו כאן, אולי נצליח למנוע אלימות.
 דפנה: עד עכשיו הצלחנו? (כותבת הודעה בטלפון)
 ארנון: חכי רגע. הסתכלי.

קולות תופים נשמעים מן הרמקולים.

רחמני: אלף שוטרים נכנסים לכיכר ונערכים לפיזור ההפגנה. אנחנו חייבים לפעול במהירות. רוב השוטרים מותשים. חלקם פצועים וחבולים. כולם מלאי זעם. אני חושש מאד שאם תתרחש התנגשות נוספת, אנחנו נאבד שליטה. אני מנחה את הקצינים לשמור על איפוק.
 ארנון: אני לא מצליח למצוא את אורי. אני מחליט לפנות אל השותפים שלו.
 (פונה במגפון לקהל) חברות וחברים, אני פונה אל אלה שמתכוונים לפרוץ עכשיו לבלפור. בואו נעצור ונחשוב. עד הרגע הזה פעלנו יחד. לכן הצלחנו לשכנע כל כך הרבה אנשים לבוא הנה. לכן אנחנו חייבים לחשוב יחד גם על הצעד הבא. כדי להגן על הדמוקרטיה עלינו להשתמש בפלגים של הדמוקרטיה. ולכן אנחנו נקים יחד מפלגה ונרוץ בבחירות. המפלגה הזאת תתחיל את המהפכה שכולנו חולמים עליה.
 דפנה: (נוטלת ממנו את המגפון) למפלגה הזאת יש סיכויים מצוינים. היא צברה תמיכה רבה באמצעות המחאה שלנו. כל מי שהיה כאן בחצי שנה האחרונה יצביע בשבילנו. גם כל מאות האלפים שהפגינו היום על הגשרים ובצמתים.
 ארנון: (נוטל ממנה את המגפון) אורי, בוא נדון עכשיו בהצעה הזאת, לפני שאתה הורס את הסיכויים שלה.
 רחמני: אם הוא לא מגיע תוך דקה, אני מפעיל את הכוחות שלי.
 ארנון: הוא יגיע.
 גדי: אני נאבק עם השוטרים ברחוב המלך ג'ורג', ופתאום אני שומע מהם על הפריצה לבלפור. אני עוזב הכל ורץ לעבר הכיכר.
 הדס: יש לנו כבר שלושים מתנדבים, אורי.
 אורי: כשנהיה ארבעים, ניתן את האות.

רחמני: גם המכת"זיות מוכנות לפעולה. אני מודיע במערכת הכריזה: (מודיע)
 מרגע זה ההפגנה הזאת היא בלתי חוקית. אני חוזר. ההפגנה הזאת היא
 בלתי חוקית. התפזרו מיד, לפני שהשוטרים יפזרו אתכם...
 ארנון: יכול להיות שאורי מנסה לפרוץ לבלפור דרך הכניסה האחורית. אני ממחר
 לשם. פתאום אני רואה את חובשי המסכות ליד המחסום. אלה האנשים של
 אורי. אני צורח אל רחמני: עצור את הכוחות שלך. אני ממחר למחסום.

ארנון תולש את מסכת הסוס מעל פניו של אורי. דפנה תולשת את מסכת הכבשה מעל פניה של הדס.

ארנון: התעורר, אורי. יש פה אלף שוטרים. הסמויים דיווחו לרחמני על התוכנית
 שלך. הוא פרס פלוגה עם אלות.
 דפנה: הם ישברו ידיים ורגליים בלי אבחנה.
 אורי: אנחנו לא נתעמת איתם.
 פנינה: הם ישליכו רימוני הלם. יירו כדורי גומי.
 ארנון: יישפך פה דם.
 דפנה: מה תשיגו? תכתבו סיסמאות על הבית שלו?
 אורי: אנחנו רוצים להכריח אותו לשמוע אותנו.
 ארנון: האנשים שלו מדווחים לו על כל מילה שנאמרת כאן.
 הדס: אנחנו רוצים שהוא יתייחס לדרישות שלנו.
 פנינה: אז נמשיך לבוא הנה כל שבוע.
 דפנה: כל שבוע אנחנו צוברים יותר כוח.
 אורי: אנחנו רוצים שינוי עכשיו.
 ארנון: מחאה לא יכולה ליצור שינוי עכשיו.
 פנינה: (להדס) את לא רואה שהוא משתמש כך? את תשבי עשר שנים בכלא בגללו.

גדי נכנס.

גדי: לא תהיה שום פריצה לבלפור.
 אורי: כל אחד כאן עושה מה שנכון בעיניו.
 גדי: אנחנו לא נלחמים נגד ראש הממשלה. אנחנו דורשים שהוא ישנה את
 המדיניות הכלכלית שלו. שיילחם באבטלה. שישקיע בתעשייה. שיגדיל את
 החוב הלאומי לטובת הכלל...
 אורי: אז כדאי שתצטרפו אלינו. התהלוכה לא תשיג שום דבר.
 גדי: ככה אנחנו מפעילים עליו יותר לחץ.
 אורי: כדי שהוא יפזר לנו כמה פירורים?
 גדי: אנחנו נאבקים עכשיו נגד המיתון. אחר כך נילחם על זכויות אחרות.
 אורי: בשביל זכויות אחרות צריך מהפכה. מאות צריכים לשכב בחצר של הבית
 שלו. על מדרגות הכנסת. צריך להשבית בתי ספר. מפעלי תעשייה. לשבת
 על כבישים. על המסלולים בשדה התעופה...
 גדי: מי יעשה כאן מהפכה כזאת?
 דפנה: מי יתמוך בה?

פנינה: מי יצטרף אליה?
 ארנון: היא לא תתחיל בגלל פריצה לבלפור.
 אורי: אם לא ננסה, לא נדע.

הוא פונה לעבר המחסום. גדי עוצר בעדו.

גדי: אתם משתמשים בנו כדי להשיג מטרות אחרות לגמרי. המובטלים ובעלי העסקים הסגורים לא מזיזים לכם. זה סכין בגב. אני גמרתי עם המהפכה שלכם. אני צריך להביא מחר אוכל לילדות שלי. **(יוצא)**
 פנינה: **(לקהל)** אם אורי והחבורה שלו יפרצו לבלפור, אז הרוב יפרשו מן המחאה. אין לי ברירה. **(מחייגת בטלפון)** רחמני, זאת אני. הבחור שמתכוון לפרוץ לבלפור נמצא עכשיו בצד השמאלי של המחסום. הוא לובש חולצה כחולה.

הדס פונה אל אורי.

הדס: אתה רואה את הדם בעיניים של השוטרים.
 אורי: אני רואה.
 הדס: החברים שהצטרפו אלינו כבר התחרטו.
 אורי: נשארו את ואני.
 הדס: אנחנו יכולים לעבור את המחסום לבדנו? לעקוף את המאבטחים בשער?
 אורי: דווקא בגלל שאנחנו לבדנו, אנחנו חייבים לנסות.
 הדס: אבל אנחנו יודעים שניכשל.
 אורי: מה זה ניכשל? נחטוף מכות מהמשטרה? ניעצר?
 הדס: ברגע שניעצר, כל האלפים האלה יתפזרו. אם הם יישארו כאן הלילה, הם ירגישו שהם נלחמים. שיש להם איזושהי השפעה. מבלי שהם מסתכנים כל כך. מבלי שאנחנו מפרקים את השותפות עם החברים שלנו.
 אורי: ברגע שהחברים שלנו יראו אותנו עושים את זה, הם יצטרפו אלינו.
 הדס: אתה בטוח? בוא נחשוב עוד רגע. המאבטחים לא יהססו לנקום בנו על ששת החודשים שהם בכוננות בגללנו.
 אורי: הם יודעים שהם לא יכולים לעשות לנו שום דבר.
 הדס: ואם הם לא יודעים? אני לא מבינה למה אתה מתעקש להיהרג.
 אורי: אני לא מתעקש ואנחנו לא ניהרג.
 הדס: אני אוהבת אותך, אורי. אני לא רוצה לוותר עליך. אמרנו שנעשה ילד.
(מחבקת אותו) אנחנו הולכים הביתה עכשיו. לפני שכבר אי אפשר יהיה להתחרט...
 אורי: **(לקהל)** אני רוצה לומר לה שגם אני אוהב אותה. שאפילו אם נשב כמה ימים בכלא, נתחתן, נוליד ילד, ונמשיך להיאבק. אבל פתאום אני רואה את רחמני. **(הודף את הדס)** אני הודף אותה, ומזנק לעבר המחסום.
 אורי: ...
 הדס: **(לקהל)** אני מזהה אותו, תופס אותו מאחור, מפיל אותו, ומניח את הברך על הצוואר שלו.

רחמני מפיל את אורי, ומניח את ברכו על הצוואר שלו.

הדס: עזוב אותו. הוא לא מתנגד!
 ארנון: אתה חונק אותו!
 פנינה: הוא לא מסוגל לנשום!
 דפנה: הוא לא מסוגל לנשום!!

הדס, ארנון, פנינה, ודפנה מושכים את רחמני. לרגע הוא מרפה מאורי. אורי קם.

אורי: אני מנצל את ההזדמנות וקופץ מעל למחסום.
 הדס: אני מנסה לרוץ אחריו.

דפנה חוסמת את הדס ומחבקת אותה.

אורי: בתוך כמה שניות אני מגיע לשער של בלפור. המאבטחים מחכים לי באקדחים שלופים. אני בטוח שהם יירו בי. בכל זאת אני ממשיך לרוץ. אולי בגלל התסכול של החודשים האחרונים. אולי בגלל הנטישה של החברים שלי. אולי בגלל תחושת הכישלון. אבל הם יודעים שאני לא חמוש, והם לא יורים. הם מסתערים עלי. מכים באגרופים, בקתות האקדחים, בועטים בבטן, בביצים, בפנים. המשקפיים שלי נשברים. אני יורק דם. עוד אגרוף. עוד בעיטה. אני לא גיבור גדול. גיבורים אמיתיים עשויים מחומרים הרבה יותר קשים. תוך כמה שניות הם אוזקים אותי.

רחמני: **(לשלומי ואסנת)** עֲצְרוּ אותם.
 דפנה: באיזו אשמה?
 רחמני: הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

שלומי גורר את אורי ומטיל אותו לרגליו של רחמני. אסנת מסייעת לאורי לעמוד. רחמני תוקע לו אגרוף בפרצוף. אורי מתמוטט. הדס מנסה לרוץ לעברו, אבל שלומי חוסם אותה.

פנינה: למה?! הוא אזוק!!
 דפנה: אני אגיש נגדך תלונה במח"ש.
 ארנון: אתה תשלם על זה, רחמני.
 רחמני: **(בזעם)** אתה לא תאיים עלי, תת אלוף.
 ארנון: אתה לובש את המדים האלה כדי להגן על אנשים כמוהו.
 רחמני: אל תלמד אותי על מי להגן.
 ארנון: בשביל אנשים כמוך נלחמתי כל החיים שלי. עכשיו אני אלחם נגדכם...
(צועק לעבר הקהל) ההפגנה שלנו לא הסתיימה. אל תתפזרו עד שכל העצורים ישוחררו. יש כאן עדיין אלפי אנשים. אנחנו יכולים להטיל מצור על בלפור...

רחמני סותם את פיו ברצועת בד. שלומי ואסנת סותמים ברצועות בד את פיותיהן של הדס, דפנה, פנינה, עומר, רמי ודנה.

רחמני:

אף אחד לא ישוחרר. אתם לא תשתלטו על המדינה הזאת. אנרכיסטים, מזדיינים בתחת, פדופילים, נרקומנים. אין לכם אלוהים. אין לכם כבוד לחוק. אין לכם כבוד למדינה. בטח לא לאנשים שחיים בה. לא ניתן לכם להרוס אותה. נשבור לכם את העצמות. נזרוק אתכם לבתי כלא. כאן לא תהיה אנרכיה. שמעת? התפקיד שלנו הוא לאפשר לממשלה למשול. ואנחנו נאפשר את זה לכל ממשלה. בשביל זה אני מקבל משכורת. (רומז לשלומי על אורי) ואת החרא הזה תזרקו על הכביש בשער הגיא. זה ילמד אותו לקח. אני לא רוצה אותו בבית המשפט. גם שם הוא יעשה צרות.

שינוי תאורה. קולות תופים נשמעים ברמקולים. ארנון, הדס, פנינה, דפנה, עומר, דנה ורמי מסירים את רצועות הבד החוסמות את פיהם. אורי קם, ומנגב את הדם מפניו. נכנס גדי. שנים עשר השחקנים עומדים מול הקהל.

גדי:

אחרי ההפגנה הצטרפתי למפלגה שהציעה עזרה למובטלים. לצערי, לא נבחרתי לכנסת. המסעדה שניהלתי עדיין סגורה. בזמן האחרון אני ממלצר אצל חברים. גרושתי עוזרת לי קצת, כדי שאוכל להיות אבא יותר טוב לילדות.

ארנון:

המשכנו במחאה כל הקיץ. היו לילות בהם הגיעו לכיכר למעלה ממאה אלף מפגינים. אף על פי כן, לא הקמנו מפלגה. אני ישר מדי בשביל פוליטיקה. אני אמשיך למחות גם נגד הממשלה החדשה. אשתי לא מוכנה אפילו לשמוע על חזרה לרחובות, אבל אני מחכה לרגע הנכון.

עומר:

כשהסתיימה המחאה, עזבתי את הארץ. אני עובד כנהג מונית בניו יורק. אני לא חושב שאחזור לכאן.

שלומי:

בסוף הקיץ הועליתי בדרגה. אנחנו עדיין מפיקים לקחים. אנחנו עוקבים אחרי מנהיגי המחאה בטלפונים, ברשתות החברתיות. ברגע שהם יתחילו לתכנן משהו, נפעל נגדם בכל הכוח, בלי שום חשבון.

פנינה:

אני ממשיכה להתנדב ב"אימהות נגד אלימות המשטרה". אנחנו מוכנות לסייע לכל מי שמפגין למען צדק חברתי, נשים מוכות, נכים, מהגרי עבודה. אולי כך נצליח לשנות כאן משהו.

אסנת:

באותו לילה יצאתי לחופשת מחלה. אחרי כמה שבועות בעלי מצא עבודה, התפטרתי מהמשטרה, ונרשמתי לבית ספר לאחיות. אני רוצה מאד להצטרף למחאה. אבל אני שייכת כנראה לשבט אחר. אני חוששת שהם לא יקבלו אותי.

רמי:

בתחילת שנת הלימודים התקבלתי לעבודה בתיאטרון ילדים. אני משתתף במופע חינוכי על דמוקרטיה. לצערי, אני לא יכול לדבר עם הילדים על מה שקרה כאן. לפעמים אני מנסה לדבר עם המורים שלהם.

דפנה:

כמה ימים אחרי ההפגנה התברר לי שאיבדתי את התינוק. הייתי צריכה לעבור הפלה. בעלי האשים אותי ברשלנות. נפרדנו. החברות שלי למחאה תומכות בי כל הזמן, אבל המחאה עצמה כבר מיצתה את כוחה. היום אני פעילה באחת המפלגות. מנסה להשפיע בכנסת.

- רחמני: אחרי ההפגנה מח"ש פתחה בחקירה של התלונות נגדי. התיק נסגר, אבל הקידום שלי נעצר. התפטרתי והקמתי חברת אבטחה. אני מקווה שבקרוב מאד אשתלב במשרד לביטחון פנים. מי שכפה עלי להתפטר, יצטער על כך.
- דנה: כמה ימים אחר כך חליתי. הרופאים אבחנו דיכאון. אושפזתי. אני מקווה להשתחרר בקרוב. כנראה שלא נולדתי להשתתף במחאה המונית כזאת. אני חושבת שהדרך שלי לשנות את המציאות סביבי היא להיות גננת...
- הדס: אחרי ההפגנה פוטרתי מבית הספר לאמנויות. אני גרה אצל הורי, ואני עובדת אצל אבא שלי. מעצבת גרפית. אני פעילה בקבוצות של נשים שמוחות ברשתות. לקראת הבחירות הבאות נצא לרחובות. את אורי לא רואה יותר, אבל לא ויתרתי על הרעיונות שלמענם נלחמנו. אני מחפשת מישהו שיהיה מוכן לעשות איתי ילד.
- אורי: כשהגענו לשער הגיא השוטרים הבינו שהפציעות שלי קשות, ולקחו אותי להדסה. לא נעצרתי, כי המשטרה חששה להעמיד אותי לדין. למחרת חזרתי הביתה וגיליתי שהדס עזבה. ניסיתי להיפגש איתה. היא סירבה. החתונה התבטלה. חזרתי למחלקת הרווחה של העירייה. לא חדלתי להאמין ביכולתו של האדם להשפיע על החברה שבה הוא חי, אבל לפעמים מכה בי ההכרה הכואבת שמעטים מדי מאמינים בכך. אף על פי כן, אני עדיין מקווה שבעקבות המחאה שלנו, תקום כאן מחאה גדולה יותר שתיצור את השינוי שכולנו ראויים לו.

סוף